
ALS DUIVERS KOEREN

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels	Annick Gybels
Baandries 5	Wijnpeerstraat 7
3583 PAAL	9820 MERELBEKE
Tel. 011/42 64 05	Tel. 09/232 25 05
Bestellingen: rene.gybels@skynet.be	
	annick.gybels@gmail.com
Website: renegybels.wixsite.com/toneel	

ALS DUIVERS KOEREN

Eventuele titel: Als mijn duiverke koert.

(voorheen: Tonio en Bea)

Blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

“Als duivers koeren” is een bewerking van “Roekedekoe” met minder personages en slechts één decor.

2009

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com Website: renegybels.wixsite.com/toneel

PERSONAGES

4 dames – 7 heren – figuranten

POL DEKONING: uitbater van het duivenlokaal “De witpen”. Hij is een eenvoudig man van middelbare leeftijd, een joviale cafébaas, duivenmelker in hart en nieren en een fanatieke witpen.

LOWIS VAN ’t DACK: echtgenote van Pol. Zij is van middelbare leeftijd en een typische eenvoudige cafébazin van op de buiten.

BIEKE DEKONING: hun dochter. Een frisse verschijning van ongeveer twintig jaar, sympathiek en sportief.

JOSFIEN DEBAL: uitbaatster van het biljartlokaal “De drie billen”. Zij is van middelbare leeftijd, bazig en ietwat uit de hoogte. Haar kleding is veel chiquer dan deze van Lowis van het duivenlokaal. Zij is een fanatieke billentikker.

PROSPER TUTS: echtgenoot van Josfien. Hij is van middelbare leeftijd en het voorbeeld van een ware pantoffelheld.

TONIO TUTS (TONEKE): hun zoon. Hij is iets voorbij de twintig jaar en een sportieve sympathieke jongeman.

STOFFEL: een jonkman, omstreeks dertig jaar en een fervente witpen. Hij is wat simpel van geest en uitermate naïef.

STAAFKE: een jonkman, omstreeks veertig jaar en een hevige witpen. Hij is al even simpel van geest als Stoffel voor wie hij een enorme vriendschap en een grenzeloze bewondering koestert.

TRIEN TROMPET: een erg bemoeizuchtige jonkvrouw, leeftijd omstreeks dertig of veertig jaar. Zij sympathiseert met de billentickers. Ze laat dit duidelijk blijken maar mijdt het duivenlokaal niet. Zij heeft een enorm stevige boezem wat haar in de volksmond de toepasselijke naam van **Tientontet** heeft bezorgd.

DOLF: een verwoede duivenmelker, leeftijd niet bepaald. Hij is uiteraard een witpen en heeft een licht spraakgebrek.

LEO: een biljartspeler, leeftijd niet bepaald. Hij is uiteraard een fanatieke billentikker.

Figuranten: duivenmelkers die hun constateur binnenbrengen

KORTE INHOUD

Bieke is de dochter van de uitbaters van het duivenlokaal “De Witpen” en behoort alzo tot de clan van “de witpenen”.

Toneke is de zoon van de uitbaters van het biljartlokaal “De drie billen” en maakt alzo deel uit van de clan van “de billentickers”.

Beide dorpsclans zijn door een eeuwenoude vete, waarvan niemand de oorsprong nog kent, van elkaar gescheiden en willen van mekaar niets weten.

Toneke en Bieke zijn echter stapelverliefd op elkaar en vragen niet liever dan te kunnen trouwen hetgeen gezien de bestaande vete niet voor de hand ligt.

Wanneer zij hun ouders op de hoogte brengen van hun plannen is het kot dan ook te klein.

Pol, de baas van “De Witpen” zweert dat er nooit een billentikker een voet zal binnenzetten in zijn café. En Jوسفien, de bazin van “De drie billen” vindt een witpen veel te min voor haar zoon.

Bieke en Toneke beseffen dat hun relatie hopeloos is. Zij maken misbruik van de naïviteit van de ietwat simpele Stoffel, die stapelverliefd is op Bieke en ervan droomt om met zijn duivinneke ‘roekedekoe’ te doen en trekken er stiekem vandoor. Zij zullen slechts terugkeren als hun ouders hen via een krantenbericht laten weten dat zij mogen trouwen.

Hun ouders zijn in alle staten en zweren dit bericht nooit te zullen plaatsen behalve de moeder van Bieke. Zij verkiest het geluk van haar dochter boven het vasthouden aan een dorpsvete en plaatst zonder medeweten van de anderen het bericht in de krant.

Toneke en Bieke keren terug. Hun ouders staan voor een voldongen feit. Na heel wat over en weer gepraat en omdat het kalf misschien toch al verdronken is, geven zij hun toelating tot het huwelijk.

Hiermee is ook de eeuwenoude vete uiteindelijk van de baan.

DECOR

Het verhaal speelt zich af in een gezellig dorpscafé, tevens duivenlokaal hetgeen duidelijk blijkt uit de aankleding van het vertrek.

In de linkerwand is een deur die naar de koer leidt waar de duivenhokken worden verondersteld. Naast de deur staan enkele lege duivenkorven.

In de achterwand hebben we door de buitendeur en twee vensters uitzicht op het dorpsplein. ’s Avonds is er verlichting op het plein.

Voor de rechterwand staat de toog in L-vorm met de korte zijde aan de kant van het publiek. Achter de toog is een deur – zo mogelijk schuifdeur- die naar de keuken leidt. Links en rechts van de deur zijn buffetkastjes aangebracht zodat de deur naar de keuken zich midden het buffet achter de toog bevindt.

Het café is uitgerust met de nodige tafels, stoelen en barkrukken. Aan de muur hangen diploma’s van behaalde prijzen met foto’s van duiven, reclame van bier, een prijslijst en affiches over duivenprijskampen.

E E R S T E B E D R I J F**Eerste tafereel: Pol – Dolf – Stoffel – Staafke – Bieke**

(Een zondagmorgen in het duivenlokaal. Op de radio worden de berichten voor de duivenliefhebbers omgeroepen. Pol staat achter de toog, Dolf zit voor de toog, beiden met een half glas bier voor zich. Ze luisteren naar de radio. Stoffel en Staafke komen binnen. Stoffel draagt een duivenkorf met een duif erin. Hij zet de korf neer op een tafeltje. Dan luisteren ze zonder iets te zeggen aandachtig mee. Op de radio: "Saint Quentin... heldere hemel en zuidenwind. De duiven werden gelost vanaf acht uur.")

POL: Schoon weer in Frankrijk!

DOLF: Ze zijn gelost ge...gedomme.

POL: En zuidenwind.

DOLF: Da's recht in 't gat.

POL: Ze vallen heel vroeg, zeg dat ik het zeg.

DOLF: Ik loop naar h...huis. Ik laat mij niet ver...ver...rassen. *(Pol loopt naar buiten en laat zijn glas bier halfvol staan.)*

POL: Ik ook niet. *(Pol zet de radio af en roept naar achter.)* Bieke! De duiven zijn gelost! Kunt ge komen?

BIEKE: *(van in de keuken)* Ga maar loeren pake. Ik kom direct.

(Pol loopt naar de koer, als zijn schaduw gevolgd door Stoffel en Staafke. Wanneer Pol stopt om de deur te openen lopen de andere twee tegen hem aan.)

POL: Hela, hela, waar loopt gij naartoe?

STOFFEL: Duiven loeren Pol.

STAAFKE: Duiven loeren Pol.

POL: Ge weet dat ik dat niet graag heb.

STOFFEL: Waarom niet Pol?

STAAFKE: Waarom niet Pol?

POL: Ik ben bang dat die beestjes een schrik pakken...en niet vallen... of niet binnenkomen.

STOFFEL: Wij zullen fluiten.

STAAFKE: *(maakt een fluitsignaal)*

STOFFEL: En 'kom...kom...kom' roepen.

STAAFKE: 'Kom... kom... kom'

POL: Ik heb toch liever dat ge binnen blijft. Drink iets op mijn kosten op de goede afloop. Ik heb veel geld gezet.

(Pol loopt naar de koer en trekt de deur dicht voor de neus van Stoffel en Staafke, die beteuterd achterblijven. Ze schuifelen beiden naar de toog, bemerken de halfvolle glazen bier en drinken deze in één teug leeg. Bieke komt binnen.)

Tweede tafereel: Bieke – Stoffel - Staafke

BIEKE: Ha daarzie.... Stoffel en Staafke, de mooiste jongens van 't dorp.

STOFFEL: Meent ge dat ?

STAAFKE: Dat ge dat meent?

BIEKE: Anders zou ik het toch niet zeggen.

STOFFEL: Hoort ge dat Staafke, anders zou ze het toch niet zeggen.

STAAFKE: Ze zou het anders niet zeggen.

STOFFEL: *(giechelt en weet met zichzelf geen raad)* Ik vind u ook het mooiste meisje van 't dorp.

STAAFKE: *(giechelt en imiteert de gebaren van Stoffel)* Ik ook.

STOFFEL: Maar ik zie u liever.

STAAFKE: Ik ook.

STOFFEL: Dan kan niet Staafke. Als ik Bieke liever zie dan gij, kunt gij Bieke niet liever zien dan ik.

STAAFKE: Als ik Bieke liever zie dan gij, kunt gij Bieke niet liever zien dan ik.

BIEKE: 't Is al goed. Gij ziet mij alle twee even graag. Wat mag het zijn?

STOFFEL: Pol zegt dat we iets mogen drinken.

STAAFKE: Dat heeft Pol gezegd.

STOFFEL: Op zijn kosten.

STAAFKE: Op zijn kosten.

BIEKE: Allee, ge zijt weer bij de goeden. Een pintje?

STOFFEL: Nee, een pint.

STAAFKE: Een grote pint.

STOFFEL: Van boven goed vol.

STAAFKE: Vanonder speelt geen rol.

(Bieke schenkt twee glazen vol. Intussen geven Stoffel en Staafke commentaar op de gebeurtenissen.)

STOFFEL: Ze zijn gelost.

STAAFKE: De duiven.

BIEKE: Wie anders he Staafke.

STOFFEL: 't Is gezegd.

STAAFKE: Op de radio.

STOFFEL: Dolf is naar h...huis gelopen.

STAAFKE: Naar h... huis gelopen.

STOFFEL: Hij laat zich niet ver... ver...rassen, zegt hij.

STAAFKE: Niet ver...ver...rassen, zegt hij.

STOFFEL: Wij willen ook duiven loeren.

STAAFKE: Maar 't mag niet van Pol.

STOFFEL: Pol is bang.

STAAFKE: Dat ze niet vallen.

STOFFEL: Of niet binnen komen.

BIEKE: Ja, onze pa en zijn duiven, dat wil wat zeggen.

STOFFEL: Dat moogt ge zeggen.

STAAFKE: Dat ge dat moogt zeggen.

(Intussen heeft Bieke de glazen bier volgeschonken en voor Stoffel en Staafke neergezet. De twee mannen drinken hun glas in één teug leeg.)

STAAFKE: Ik ga toch loeren.

STOFFEL: En als de duiven niet vallen?

STAAFKE: *(wrijft met duim en wijsvinger over mekaar)* Dan ziet Pol ze vliegen.

STOFFEL: *(herhaalt hetzelfde gebaar en imiteert Staafke)* Dan ziet Pol ze vliegen.

(Staafke gaat naar de koer)

Derde tafereel: Bieke – Stoffel

(Stoffel kijkt naar Bieke en lacht onnozel. Bieke lacht gemaakt terug. Er valt een stilte. Stoffel drinkt de laatste denkbeeldige druppel uit zijn glas en lacht opnieuw. Bieke lacht ook. Er valt weer een korte stilte.)

STOFFEL: Ik ga wat zitten.

BIEKE: Doe dat jong. Dat kost evenveel.

(Stoffel drementelt naar het cafétafeltje waar zijn duivenkorf staat. Bieke blinkt glazen op. Onderweg kijkt Stoffel een paar keren om naar Bieke en begint onnozel te giechelen. Hij zet de duivenkorf op de grond en zet zich aan het tafeltje. Hij kijkt afwisselend voor zich uit en dan naar Bieke, lacht onnozel en kucht een paar keer.)

STOFFEL: Bieke?

BIEKE: Ja Stoffel.

STOFFEL: Kom wat bij me zitten.

BIEKE: Waarvoor is dat wel goed?

STOFFEL: Dat is gezellig.

BIEKE: Ik heb nog veel werk zulle.

STOFFEL: Dat gaat niet lopen.

BIEKE: Maar het geraakt ook niet gedaan.

STOFFEL: Straks zal Stoffel helpen. Nu zal Stoffel trakteren.

BIEKE: Meent Stoffel dat?

STOFFEL: Stoffel meent dat. Breng voor u een colake mee op mijn kosten. . Ik weet dat gij dat graag drinkt. En voor mij een pint.

BIEKE: Ook op uw kosten.

STOFFEL: Pol heeft gezegd dat ik iets mocht drinken op zijn kosten.

BIEKE: Maar ge hebt al iets gedronken op zijn kosten.

STOFFEL: Is 't echt?

BIEKE: 't Is heel zeker echt. Kijk, uw glas staat hier nog.

STOFFEL: *(proeft met de lippen)* Daar proef ik niets meer van.

BIEKE: Dat komt omdat ge uw pint in één teug hebt leeggedronken.

STOFFEL: Dan maar op mijn kosten.

BIEKE: Ge zit precies goed bij kas.

STOFFEL: *(stil en heel vertrouweljk)* Stoffel heeft veel geld.... heel veel geld....maar tegen niemand zeggen.... want dan komen de dieven het pikken.

BIEKE: Ge moogt gerust zijn Stoffel. Ik zeg het tegen niemand.

(Bieke heeft intussen de glazen ingeschonken en zich bij Stoffel neergezet.)

BIEKE: Schol Stoffel.

STOFFEL: Santé Bieke.

(Stoffel en Bieke drinken aan hun glas. Dan wijst Stoffel op zijn duivenkorf.)

STOFFEL: Weet ge wat dat is?

BIEKE: Als ik mij niet vergis: een duivenkorf.

STOFFEL: En raad eens wat daar in zit.

BIEKE: Toch geen duif zeker?

STOFFEL: Gij hebt gekeken.

BIEKE: Echt waar niet. Maar gewoonlijk zit er in een duivenkorf een duif.

STOFFEL: 't Is eigenlijk een duivinneke...een late jongen.... gekregen van Dolf....Bieke.

BIEKE: Ja Stoffel?

STOFFEL: Wablief?

BIEKE: Gij zegt 'Bieke' en ik zeg 'Ja Stoffel'.

STOFFEL: Waarom zegt gij 'Ja Stoffel'?

BIEKE: Omdat gij 'Bieke' zegt.

STOFFEL: Ja maar, ik zeg 'Bieke' tegen 'Bieke'.

BIEKE: Ik ben toch 'Bieke'.

STOFFEL: Maar ik zeg 'Bieke' tegen 'Bieke' in de korf.... tegen mijn duivinneke. Ze heet ook 'Bieke'. En weet ge waarom?

BIEKE: Geen gedacht.

STOFFEL: Omdat gij 'Bieke' heet.

BIEKE: Dat pakt mij zie.

STOFFEL: En omdat ik u zo graag zie hi hi hi.

BIEKE: Dat hebt ik nog gehoord.

STOFFEL: Ik meen dat echt. Wilt gij mijn lief zijn? Dan kunnen we 'roekedekoe' doen.

BIEKE: Maar Stoffel.... allee jong... wat ge mij nu vraagt.

STOFFEL: (*lacht onnozel*) Da's straffe tabak (toebak) hé

BIEKE: Dat is hele straffe toebak.

STOFFEL: Ik durf nogal wat vragen hé.

BIEKE: Als ge dat maar weet.

STOFFEL: 't Is wel een grote verrassing zeker?

BIEKE: Amai, zo groot dat ik er dorst van krijg.

STOFFEL: Drink maar eens aan uw colake ... om te bekomen. (*Bieke drinkt. Na enige stilte*)
Gaat het al wat beter?

BIEKE: Een heel klein beetje

STOFFEL: Zeg Bieke....

BIEKE: Ja Stoffel?

STOFFEL: Nu gij weet ... wat ge weet...

BIEKE: Ja, wat nu? Nu ik het weet.

STOFFEL: Zullen we maar trouwen zeker.

BIEKE: (*verschrikt*) Wablief?

STOFFEL: Trouwen... .wij samen... met ons twee.

BIEKE: Stoffel jong, kan dat niet met iemand anders?

STOFFEL: Nee Bieke, dat kan alleen met mijn Bieke.

BIEKE: Ja maar Stoffel... zo rap gaat dat niet.

STOFFEL: Waarom niet? Ge moet alleen maar ‘ja’ zeggen.

BIEKE: En daarmee is alles opgelost?

STOFFEL: Ja zeker. Ik word cafébaas van “De Witpen” gelijk uwe pa. En ik leer duiven melken gelijk uwe pa....

BIEKE: En ik zit met een duivenmelker op mijn kot gelijk ons ma. Nee Stoffel, dat zal niet pakken. En daarbij, duiven melken, kent gij daar wel iets van?

STOFFEL: Moet ge daar iets van kennen?

BIEKE: Ge moet toch minstens weten waar de tepeltjes staan.

STOFFEL: Oei, dat weet ik niet. Wilt ge mij dat eens wijzen?

BIEKE: Nee Stoffel, dat durf ik niet. Daar komt ambras van.

STOFFEL: Dan vraag ik het aan uwe pa. En ik vraag hem ineens ook een duiver. En die noem ik Stoffel. En ik zet Stoffel bij mijn duivinneke ... bij mijn Bieke. En dan doen ze samen (*Stoffel staat recht, gebruikt beide gebogen armen als vleugels en slaat enkele keren op en neer*) “roekedekoe roekedekoe”. En ze zijn vertrokken.

BIEKE: Dat zal wel.

STOFFEL: (*verlegen giechelend*) En als gij dan mijn duivinneke wordt.... en ik uwen duiver.... dan kom ik bij u...

BIEKE: (*staat recht en maakt hetzelfde gebaar als voordien Stoffel*) En dan doen we samen (*samen*) “roekedekoe roekedekoe”

STOFFEL: Juist. En we zijn vertrokken.

BIEKE: Stoffel jong, ik moet daar nog eens heel goed over nadenken.

STOFFEL: Maar niet te lang hé Bieke. Want ik ben nogal een driftige duiver. En ik wil graag zo rap mogelijk paren met mijn duivinneke.

BIEKE: (*gaat achter de toog*) Stop maar, ’t is al goed.

STOFFEL: (*Is in alle staten, grijpt zijn duivenkorf, zet hem terug op het tafeltje en spreekt tegen zijn duif in de korf*) Hebt ge dat gehoord Bieke? ’t Is goed heeft ze gezegd. Staafke zal nogal verschieten. Kom, we gaan het hem direct vertellen. Roekedekoe! Roekedekoe!.

(*Stoffel gaat met zijn duivenkorf in de hand naar de koer. Bieke ruimt intussen de glazen af.*)

BIEKE: Stoffel jong, ge zijt zo simpel in uwe kop als die late jongen in uwe korf.

Vierde tafereel: Lowis – Bieke – Trien.

LOWIS: Wat gebeurt er? Dat is hier precies een duivenkot.

BIEKE: Stoffel heeft het weer te pakken.

LOWIS: Is 't zo erg?

BIEKE: Nog erger. Hij voelt zich een driftige duiver en wil persé paren met een duivinneke.

LOWIS: Dan zal hij er 'ééntje' moeten zoeken.

BIEKE: Hij heeft er al 'ééntje' gevonden.... hier ... mij.

LOWIS: U? Gij?

BIEKE: En hij laat er geen gras over groeien. Hij heeft mij gevraagd om met hem te trouwen.
En liefst ro rap mogelijk.

LOWIS: (*spottend*) Ge hebt toch wel 'ja' gezegd?

BIEKE: Wat dacht ge? Een rijke jonkman die met mij "roekedekoe" wil doen.

LOWIS: Zou die sukkelaar echt rijk zijn?

BIEKE: Dat zegt hij toch.

LOWIS: Hij laat zijn centen nochtans niet rollen.

BIEKE: Misschien juist daarom dat hij rijk is.

LOWIS: Is hij naar huis?

BIEKE: Nee naar de koer, duiven loeren bij onze pa.

LOWIS: Die zal niet content zijn.

BIEKE: Ik wel. Ik ben er vanaf. (*Trien komt binnen.*) Oei daar zie, nog erger, Trien
Trompet.

LOWIS: Tientontet?

BIEKE: Juist. Ik ga naar de keuken.

LOWIS: Ga maar. Ik roep wel als de duivenmelkers binnenvallen..

(*Bieke gaat naar de keuken. Trien komt binnen*)

TRIEN: Morgen Lowis.

LOWIS: (*van achter de toog*) Morgen Trien. Van u al te zien.

TRIEN: Ik zat thuis zo alleen, weet ge wel en....

LOWIS: Alleen is maar alleen hé Trien.

TRIEN: Als ge dat maar weet. En ik klap eens graag, weet ge wel.

LOWIS: Dat versta ik. Wilt ge iets drinken?

(Trien heeft zich intussen aan een tafeltje gezet.)

TRIEN: Een 'witteke' als 't kan, een straffe van onder de toog.

LOWIS: *(neemt de fles en een borrelglas en schenkt een druppel)* Nu al een 'witteke'? Is dat niet 'te' vroeg op de morgen?

TRIEN: Wat is 'te' vroeg op de morgen hé Lowis?

LOWIS: Ja, dat scheelt van persoon tot persoon zeker.

TRIEN: Voilà. En ik voel mij daar goed bij.

LOWIS: Dan moet ge dat voor mij niet laten.

TRIEN: Dat zal ik zeker niet doen. *(drinkt)* Weet ge, na een paar 'wittekes' lijkt het leven veel lichter. Dan is het precies of ik vleugels krijg en kan vliegen.

LOWIS: En daarom komt ge uw 'witteke' drinken in "De witpen". Nu snap ik het. Laat ik de fles maar staan?

TRIEN: Voor mij moet dat niet. Ik heb al een druppel gedronken bij Jوسفien.

LOWIS: Bij Jوسفien?

(Lowis zet de fles terug onder de toog en zet zich bij Trien aan tafel)

TRIEN: Wel ja, bij Jوسفien Debal van "De drie billen". Ik wilde eerst met haar wat klappen.

LOWIS: Maar ze had geen tijd.

TRIEN: Nee wicht, ze had het druk druk druk. Daar waren al twee mannen op de biljart aan 't spelen en er zaten er nog twee te wachten.

LOWIS: Amai zeg, dan had Jوسفien al vier klanten.

TRIEN: Vijf met mij erbij. En ze verwachtte nog veel volk, zei ze. Jوسفien heeft een goede zaak, weet ge wel.

LOWIS: Zoveel te beter voor Jوسفien hé Trien.

TRIEN: Ja, ze vind het erg voor u dat er hier zo weinig volk over de vloer komt.

LOWIS: Vindt zij dat er hier weinig volk over de vloer komt?

TRIEN: Dat zegt ze toch. Ik zou zoiets nooit zeggen, weet ge wel.

LOWIS: Zeg tegen Josfien dat er in “De witpen” zeker zoveel volk komt als in “De drie billen”. Met mijn complimenten, weet ge wel.

TRIEN: Nee Lowis, dat doe ik niet. Ik wil geen ruzie stoken. Dat is ‘t laatste wat ik ooit zou doen. Maar onder ons gezegd en gezwogen, als ik hier zo eens rondkijk, hier is wel geen kat te zien.

LOWIS: Nu niet. Maar wacht eens een half uurtje tot de duiven gevallen zijn en de duivenmelkers hun constateurs binnen brengen. Dan zit het hier stampvol.

TRIEN: Dat zei Josfien ook. ‘Chance’ dat ze ’s zondags de duivenmelkers nog hebben, zei ze. Of ze konden hun caféke sluiten, zei ze. Ja dat zei ze.

LOWIS: Als Josfien haar billentickers niet had kon ze haar ‘caféke’ ook beter sluiten. Dat zeg ik.

TRIEN: Maar ze heeft ze wel, hé Lowis. En op de biljart spelen kunnen ze iedere dag van iedere week het hele jaar door. En met de duiven spelen doen ze alleen maar in het weekend en in het seizoen. Dat zegt Josfien. En daarin heeft Josfien gelijk. *(heeft intussen haar druppel leeggedronken)* Geef mij nog maar een ‘witteke’.

LOWIS: *(terwijl ze de fles haalt en nog een druppel schenkt)* Denken gij en Josfien nu echt dat die duivenmelkers door de week en buiten het seizoen nooit een pint komen drinken? Om gezellig wat over hun duiven te kletsen?

TRIEN; Mij hoort ge dat niet zeggen. Maar volgens Josfien kunt ge daar het zout op uw patatten niet mee verdienen. Duiven kosten geld, zegt Josfien. Ze moeten verzorgd en gevoederd worden, zegt Josfien. Een biljartkeu daarentegen, die eet niet.

LOWIS: Zegt Josfien.

TRIEN: Juist, dat zegt ze.

LOWIS: En daarom laten die billentickers hun centen rollen in “De drie billen” het hele jaar door, dag in dag uit.

TRIEN: Dat heeft ze niet gezegd. Daar zijn er bij die op hun centen zitten.

LOWIS: En dat doen duivenmelkers niet. Die kijken niet op een cent.

TRIEN: Dat is normaal he Lowis. Gewone mensen kijken niet verder dan hun neus lang is.

LOWIS: En billentickers zijn geen gewone mensen?

TRIEN: Toch wel. Maar ik vind - en pas op hé, Josfien vindt dat ook- dat het cliënteel van “De drie billen” anders is dan de klanten van “De Witpen”.

LOWIS: Ik zie geen enkel verschil.

TRIEN: Ik wel. Hier zitten de klanten ongegeneerd aan de toog in hun werkkleren met hun hemd open hangen.

LOWIS: Wat is daar mis mee?

TRIEN: Niks. Dat zeg ik ook niet. Maar het cliënteel in “De drie billen “ is meer gedistingeerd en beter gekleed. De dragen bijna allemaal een ‘plastron’.

LOWIS: Omdat anders hun nek te dik wordt.

TRIEN: Pas op hé Lowis, billentickers zijn geen dikke nekken.

LOWIS: Waarom dragen ze dan een ‘plastron’ rond hun nek?

TRIEN: Omdat dat zo past in “De drie billen”.

LOWIS: Dat past niks meer in “De drie billen” dan in “de Witpen”.

TRIEN: Toch wel Lowis. Ge moet toch toegeven dat er een verschil in standing is tussen de “De drie billen” en “De Witpen”.

LOWIS: Dat moet ge mij eens uitleggen.

TRIEN: Alleen de naam al, “De Witpen”. Jوسفien vindt dat een heel ordinaire naam.

LOWIS: En “De drie billen” dan? Ik vind dat een heel vulgaire naam.

TRIEN: Gij weet precies niet wat ze bedoelen met “De drie billen”?

LOWIS: Zeker niet de billen van Jوسفien want die heeft er maar twee.

TRIEN: Natuurlijk niet. Ze bedoelen daarmee de drie billen op de biljart.

LOWIS: Is het echt? Dat had ik zelf nooit kunnen bedenken.

TRIEN: En de biljartclub heet “De billentickers” omdat de spelers met éne bil de andere twee billen moeten aantikken. Dat is goed gevonden hé.

LOWIS: Geweldig. Hoe komen ze erbij?

TRIEN: Dat vraag ik mij ook af: “De billentickers” in lokaal “De drie billen”

LOWIS: ... bij Tuts-Debal.

TRIEN: Juist. Dat staat chique hé.

LOWIS: Geweldig ... maar voor mij staat duivenlokaal “De Witpen” bij Dekoning-Van ’t Dack even chique. Dus wat die standing betreft....

TRIEN: Er is niet alleen de naam hé Lowis. Er is ook het interieur. Zijt ge al eens binnengewest in “De drie billen”?

LOWIS: Nee, nog nooit. Wij komen daar niet.

TRIEN: Ge zou dat toch eens moeten doen. Schoon dat het daar is Lowis: een splinternieuw buffet met allemaal moderne meubels om noch maar te zwijgen van die biljart, een

prachtstuk, niet te geloven. 't Is spijtig dat ik het moet zeggen maar in het 'biljartlokaal' is wat anders te zien dan 'hier' in uw café.

LOWIS: Wat is er mis 'hier in mijn café'?

TRIEN: Mis Lowis? Eigenlijk niks. Maar als ik het moet zeggen gelijk het is, hier staan toch maar een oud buffet met oude tafels en stoelen en hier een daar een duivenkorf tegen de muur. Als ik als gewone klant moest kiezen, ik zou wel weten waar naartoe.

LOWIS: Wat zit ge hier dan te doen? Voor mijn part gaat ge gerust uw 'wittekes' in "De drie billen" leegslurpen.

TRIEN: Ben ik hier niet meer welkom?

LOWIS: Dat heb ik niet gezegd.

TRIEN: Ge laat het wel verstaan. Zoiets zou Josfien nooit doen. Die heeft meer manieren, meer klasse.

LOWIS: Vooral meer ambras aan haar kont. En dat laat ze te pas en te onpas heel goed zien.

TRIEN: Foei Lowis, als Jofien dat moest horen.

LOWIS: Ga het haar direct vertellen, dan hoort ze het En doe de complimenten aan al die dikke nekken in "De drie billen. En zeg dat ze moeten oppassen met die strop rond hunne nek. Ze zouden kunnen stikken.

TRIEN: (*staat recht*) Nee, ik ga niet naar "De drie billen", ik ga naar huis. Ik ben geen roddelwif en zeker geen ruziestoker. Ik spreek geen kwaad, nooit, van niemand. Maar ge hebt mij wel gekwetst Lowis. Er zal nog veel water naar de zee moeten vloeien voor ik hier nog een voet binnen zet. Salu. (*vertrekt*)

LOWIS: (*kijkt haar na door het raam en imiteert Trien*) "Nee, ik ga niet naar 'De drie billen', ik ga naar huis. Ik ben geen roddelwif en zeker geen ruziestoker". En ze loopt verdorie regelrecht binnen bij Tuts-Debal.. (*ruimt het borrelglas af*) Intussen vergeet ze wel te betalen, zoals gewoonlijk. Met zulke klanten kunnen ze in "De drie billen" ook het zout op hun patatten niet verdienen.

Vijfde tafereel: Lowis – Bieke

(*Bieke komt uit de keuken.*)

BIEKE: Is ze weg?

LOWIS: Gelukkig.

BIEKE: Naar huis.

LOWIS: Nee, naar "De drie billen". Ze vindt het biljartlokaal van een hogere standing dan het duivenlokaal. En het cliënteel is er veel deftiger en meer gedistingeerd. Ze knopen een plastron rond hun dikke nek. En het 'interieur' is ook veel chiquer dan hier.

BIEKE: Het is er wel heel chique zulle make.

LOWIS: Hoe weet gij dat? Gij komt daar toch niet?

BIEKE: Nee nee, ik kom daar zeker niet. Maar als ik passeer en de deur staat open kijk ik al eens naar binnen. En ik hoor wel eens van andere mensen dat alles daar nieuw is.

LOWIS: Nieuw is één, gezellig is wat anders. In ieder geval heb ik Trien Trompet buiten ‘gebonjoerd’. Als het haar hier niet aanstaat moet ze haar ‘wittekes’ maar in “De drie billen” zuipen. Dat heb ik haar gezegd, vlakaf in haar gezicht.

BIEKE: Die was wel niet goed gezind zeker?

LOWIS: Van eigens niet. Ze zei dat Josfien dat nooit zou doen, dat die beter manieren had dan ik, meer klasse.

BIEKE: En toen waart gij niet goed gezind.

LOWIS: Nee verdomme. Ik heb gezegd dat Josfien een kakmadam is met veel ambras aan haar kont. En dat ze dat gerust mocht gaan vertellen met mijn complimenten.

BIEKE: Make waarom doet ge dat? Dat is toch ruzie zoeken.

LOWIS: Moet ik mij soms de les laten spellen in mijn eigen kot! En dat door die... die Tientontet?

BIEKE: Daar kan Josfien toch niets aan doen.

LOWIS: Daar kan Josfien wel iets aan doen. Zij heeft Trien naar hier gestuurd om mij te koeioneren.

BIEKE: Gij denkt dat maar ge weet dat toch niet zeker. En zo blijft die ruzie tussen “De drie billen” en “De Witpen” voortduren.

LOWIS: En dan? Hebt gij daar last van?

BIEKE: 't Zou toch veel plezanter zijn als we goed overeenkwamen.

LOWIS: Zet dat maar uit uwe kop. Het heeft nog nooit geboterd tussen billentickers en witpennen. Door de jaren is er een kloof gegroeid, het zijn twee clans. Ik zie dat nooit veranderen. En voor mij moet het niet.

BIEKE: Voor mij wel. Zo kan dat niet verder.

LOWIS: Wat gaat ge daaraan doen?

BIEKE: Dat ga ik nu nog niet aan uw neus hangen. Ge zult wel zien.

LOWIS: Ge zult juist niks zien. Ik doe verder in de keuken. Ge roept maar als het druk wordt.

(Lowis gaat naar de keuken. Bieke blijft alleen in 't café.)

Zesde tafereel: Bieke – Toneke – Stoffel – Staafke – Pol – Dolf - figuranten.

(Er wordt op het raam geklopt. Toneke doet teken of hij naar binnen mag komen. Bieke opent de deur.)

TONEKE: Mag ik binnenkomen?

BIEKE: Toneke Tuts, gij durft nogal.

TONEKE: ‘Schrikscheiters’ krijgen ook slaag.

BIEKE: Dat kan. Maar een billentikker in “De Witpen” als ’t duivenprijkskamp is, dat kan niet.

TONEKE: Ik moet u even zien, heel even maar.

BIEKE: Pas maar op dat ons ma u niet ziet want dan is ’t kermis. *(Het koppel is hand in hand helemaal vooraan de toog komen staan.)*

TONEKE: Is uw ma zo kwaad op mij?

BIEKE: Op al wie met de “De drie billen” te maken heeft. En vooral op uw ma.

TONEKE: Dat is nooit anders geweest hé Bieke.

BIEKE: Maar nooit zo erg als nu. Tientontet is hier geweest.

TONEKE: Ik heb ze zien buiten komen.

BIEKE: Ze heeft ons ma serieus op haar paard gekregen.

TONEKE: Heeft uw ma een paard? Ik dacht dat ze hier alleen maar duiven hadden.

BIEKE: Da’s niet om mee te lachen, Toneke Tuts. Trien Trompet heeft hier de loftrompet staan afsteken over “De drie billen”. Over hoe chique het daar wel is en hoe deftig het cliënteel en nog meer van die flauwe zever.

TONEKE: Daar kan ons ma toch niks aan doen.

BIEKE: Dat heb ik ook gezegd. Maar ons ma luistert niet. Zij is er vast van overtuigd dat uw ma Trien gestuurd heeft om haar het bloed van onder de nagels te pesten. Zij heeft Trien met klikken en klakken aan de deur gezet met een paar rake sneren aan het adres van uw ma.

TONEKE: En Trien is van hier recht naar ons ma gelopen om alles te kwekken.

BIEKE: Van eigens.

TONEKE: Op die manier komt er nooit een einde aan die vete tussen billentickers en witpennen.

BIEKE: Integendeel, het wordt steeds erger.

TONEKE: Bieke zo kan het niet verder. Zo wordt het nooit iets tussen ons. We moeten daar iets aan doen.

BIEKE: Dat is rap gezegd. Maar wat?

TONEKE: Ik ga eens praten met uw ma en pa.

BIEKE: Zeker niet met ons ma, nu toch niet.

TONEKE: Met uwe pa dan.

BIEKE: Toneke ik zou dat niet doen.

TONEKE: Ik moet dat doen. Hij moet weten wat er gaande is tussen ons twee.

BIEKE: Ik weet het. Maar ik ben zo bang. Ik sta niet in voor de gevolgen.

TONEKE: Zo erg kan het toch niet zijn.

BIEKE: Kan het zo erg niet zijn? Tutske jong, als onze pa alles te weten komt steekt hij mij in een klooster. En met u doet hij hetzelfde als met zijn slechte duiven.

TONEKE: En dat is?

BIEKE: De kop uittrekken.

TONEKE: Dat kan mij niet schelen. Ik moet uwe pa zien.

BIEKE: Pas maar op dat hij u hier niet ziet. Of ik kan u meegeven met het groot huisvuil.

(Er is gestommel aan de deur naar de koer.)

BIEKE: Oei daar is hij. Duiken Toneke Tuts... wegwezen.

(Toneke duikt weg naast de toog. Bieke blijft op de hoek staan om hem af te schermen. Stoffel en Staafke komen binnen.)

STAAFKE: Bieke... Bieke....

BIEKE: Ja Staafke?

STAAFKE: Ze.... Ze

BIEKE: Ze... ze...?

STAAFKE: Ze... ze...

BIEKE: Ja.... ze.... ze?

STAAFKE: Ze.... ze.....

STOFFEL: Ze zijn aan 't vallen.

STAAFKE: Ze zijn aan 't vallen.

STOFFEL: Ik doe Bieke naar huis Bieke.

BIEKE: Dat is goed jong.

STOFFEL: En dan kom ik terug.

BIEKE: Deze avond?

STOFFEL: Nee, nu direct.

STAAFKE: Nu direct.

STOFFEL: Dag mijn lief duivinneke.

BIEKE: Dag mijne driftige duiver.

STOFFEL: Ik maak mijne nest gereed zulle.

BIEKE: Ja, doe dat. En leg er maar veel pluimkes in.

STOFFEL: Dat zal ik doen. En dan roep ik mijn duivinneke.

BIEKE: En dan doet ge?

STOFFEL: *(zet zijn duivenkorf neer en gebruikt zijn gebogen armen als vleugels)*
Roekedekoe... roekedekoe. *(vertrekt)*

STAAFKE: *(imiteert Stoffel en volgt hem dan naar buiten)* Roekedekoe... roekedekoe

TONEKE: *(staat recht)* Stoffel heeft precies zijn kuren? Hij koert gelijk een duiver.

BIEKE: Hij voelt zich een driftige duiver. Hij wil zo rap mogelijk paren met zijn duivinneke.

TONEKE: En dat zijt gij.

BIEKE: Ja, hij wil met mij trouwen.

TONEKE: Ge hebt daar toch wel eens ferm mee gelachen?

BIEKE: Waarom? Hij heeft veel geld zegt hij. Ik moet daar eens serieus over nadenken.

TONEKE: Zeg eens, meent gij dat?

BIEKE: Natuurlijk niet. Voor mij bestaat er maar éne echte duiver en dat is geen witpen maar een billentikker.

TONEKE: Nu voel ik mij helemaal gerust.

BIEKE: Ik niet. De duiven zijn aan 't vallen. Seffens komt onze pa binnen. Ge kunt beter maken dat ge weg komt.

TONEKE: Ik ben niet bang van uwe pa zulle.

BIEKE: Ik wel. Vooruit... buiten... terug naar uw "Drie billen". (*duwt Toneke naar de deur*)

TONEKE: Wanneer zie ik u terug?

BIEKE: Dat zien we nog wel.

TONEKE: Maar niet later hé. Of ik stap recht op uwe pa af en zeg hem wat ik hem te zeggen heb.

BIEKE: Zwijg voorlopig maar over wat ge hem te zeggen hebt. Of het zou wel eens heel lang kunnen duren voor ge mij terug ziet. En nu... ju. Dag billentikker.

TONEKE: Dag witpen. En laat Stoffel maar koeren, ik ben uwen duiver.

(Toneke vertrekt. Bieke blijft in de deur staan en kijkt hem na. Pol komt binnen met zijn constateur in de hand.)

POL: Nog geen duivenmelkers te zien?

BIEKE: Nee pake, ik sta hier al even te kijken en ik heb nog geen levende ziel gezien.

(Pol zet zijn constateur op een tafeltje in de hoek. Bieke komt naar binnen.)

POL: Ik denk dat ik vroeg pak. Daar was nog geen duif te zien en ineens komt er een kladder overgevlogen. En er schiet er daar ééntje uit het pak naar beneden en duikt regelrecht naar mijn kot, mijne blauwe geschelpte duiver. Als hij direct binnenkomt speel ik de kop, zeker weten. Maar neen, mijnheer heeft alle tijd van de wereld en gaat eerst even paraderen op de vorstpannen om te laten zien dat hij terug is, de zeveraar. Lang heeft het niet geduurd maar het kan mij enkele plaatsen kosten.

(Dolf komt binnen met zijn constateur.)

DOLF: P...Pol, ik p...pak heel vroeg.

POL: Hoe vroeg is dat?

DOLF: Op tien en een sch...scheet.

POL: Verdomme hé, ik op elf rond met mijne blauwe geschelpte. Als hij direct binnenkomt pak ik voor u. Ik kom het juist te zeggen dat mij dat plaatsen gaat kosten.

(Er komen meerdere duivenmelkers(figuranten) binnen met een constateur. Ze zetten hun constateur neer op het tafeltje en pochen om ter hardst over hoe vroeg ze wel pakken en hoe goed hun duiven wel zijn.)

BIEKE: Dat wordt hier volle bak. (*gaat achter de toog en roept naar achter*) Make, komen helpen, ze zijn volop aan 't melken.

DOEK

T W E E D E B E D R I J F**Zevende tafereel: Pol – Leo**

(De volgende dag. Pol staat achter de toog, spoelt de glazen en fluit of neuriet een liedje, liefst over duiven. Leo, een billentikker, kijkt even voorzichtig aan het venster en komt binnen. Hij is opgekleed met opvallende stropdas en draagt een biljartkeu met zich mee.)

LEO: Ha, de Pol.

POL: *(kijkt verwonderd op)* Zie ik wel goed?

LEO: Jaja Pol, ge ziet heel goed.

POL: Dat kan niet. Een billentikker in “DeWitpen”, dat is een droom, een soort nachtmerrie.

LEO: Neenee, Pol, ’t is geen droom. En zeker geen merrie. Ik ben het, de Leo.

POL: Van deur vergist?

LEO: Dat is toch de voordeur om binnen te komen?

POL: Of om te vertrekken.

LEO: Niet te rap hé Pol. Ik ben maar juist binnen.

POL: En al bijna terug buiten. Want ik vraag mij af wat ge hier verloren zijt.

LEO: Hier verloren? Niks Pol, niks jong.

POL: Dan hebt ge hier ook niks te zoeken.

LEO: Nee, eigenlijk niet.

POL: Wat komt ge hier dan doen?

LEO: Hier doen? Een pint drinken zeker. Dat doen ze toch in een café. Of niet soms?

POL: Is mijn bier wel goed genoeg voor een billentikker?

LEO: Bier is bier hé Pol. Gelijk waar ge het drinkt. Kom, tap mij een pintje.

POL: *(neemt een glas en schenkt het vol)* Zijn mijn glazen wel proper genoeg voor een billentikker? En is mijn café wel schoon genoeg voor een billentikker?

LEO: Dat heb ik mij nog nooit afgevraagd.

PÖL: Ik vraag mij dat wel af.

LEO: Ik vraag mij af waarom gij u dat afvraagt.

POL: Omdat het bij “De drie billen” zoveel chiquer is en het er zoveel gedistingeerder aan toe gaat dan in “De Witpen”.

LEO: Dat zegt ge nu toch zelf hé Pol.

POL: Omdat de billentickers dat zeggen. Ze denken dat ze meer en beter zijn dan de witpennen.

LEO: En dat is niet zo?

POL: Neen, dat is niet zo. Op de keeper beschouwd doen billentickers en witpennen juist hetzelfde.

LEO: En dat is?

POL: Spelen. De witpennen met hun duiven...

LEO: En de billentickers met hun keu....

POL: Op de biljart, juist. Dus zie ik geen enkel verschil.

LEO: Ik wel Pol, ik zie een groot verschil. Als gij speelt ziet ge ze vliegen. Maar als wij spelen blijven we met ons twee voeten op de grond.

POL: Als ge niet oppast komt ge met uw twee voeten van de grond.

LEO: Hoe gaat ge dat doen?

POL: Met een sjot onder uwe put zodat ge in vrije vlucht los door de voordeur vliegt.

LEO: Dat is het liefste dat ze hier doen: mensen buiten stampen.

POL: Gij zou wel de eerste zijn.

LEO: En gisteren dan?

POL: Gisteren?

LEO: Ja gisteren. Toen heeft uw Lowis Trien Trompet aan de deur gezet.

POL: Haar repertorium zal haar niet bevallen zijn.

LEO: Als cafébazin moet ge iets kunnen verdragen.

POL: Wij kunnen veel verdragen. Maar er zijn grenzen.

LEO: Uw Lowis had dat nooit mogen doen. Ten andere waar zit ze? Want 't is voor haar dat ik gekomen ben. Om haar eens ferm mijn gedacht te zeggen.

POL: Gij laat ons Lowis met rust. Als ge iets te zeggen hebt, zegt ge het tegen mij. Maar pas goed op wat ge zegt of ge zegt het geen tweede keer.

(Pol is vanachter de toog gekomen en de twee mannen staan als kemphanen tegenover mekaar.)

LEO: Oei oei, gaat mijnheer Pol dreigen? Moet ik nu schrik krijgen?

POL: Als ik van u was zou ik toch al beginnen te bibberen. Wel, wat hebt ge te zeggen?

LEO: Dat uw Lowis geen manieren heeft, dat heb ik te zeggen. En dat ze een onbeschofte trut is. Ze zou beter een voorbeeld nemen aan Jوسفien Debal van “De drie billen”.

POL: Wablief? Een voorbeeld nemen aan die kakmadam?

LEO: Zo noemde Lowis haar ook : een kakmadam met veel ambras aan haar kont. En ons noemde ze dikke nekken. Maar dat pikken we niet.

POL: En ik pik het niet dat gij ons de les komt spellen in ons eigen kot, omhooggevalen billentikker.

LEO: Wat gaat ge daaraan doen, laagvliegende witpen?

POL: *(grijpt een stoel)* U de kop inslaan, dat ga ik doen.

LEO: *(houdt zijn biljartkeu dreigend in aanslag)* Kom maar af... ik ben niet bang.

POL: Verdomme, gij vraagt er om. Hier zie.....pak aan. *(Pol houdt de stoel dreigend in de hoogte. Leo ziet het gevaar in en zet het op een lopen, achtervolgd door Pol. Wanneer Leo buiten is komt Pol terug en zet de stoel neer.)* Die zien we hier nooit meer terug.

(De deur gat open en Leo steekt zijn hoofd naar binnen.)

LEO: Daar gaat ge spijt van krijgen, opgefokte duivenmelker.

(Pol grijpt terug naar de stoel en loopt opnieuw naar de deur. Leo zet het weer op een lopen.)

POL: Buiten aangetikte billentikker! En dat ik u hier nooit meer zie! *(komt terug naar binnen)* Hebt ge hem zien lopen gelijk een bange hond met de staart tussen de benen. Die denkt in 't vervolg twee keer goed na voor hij ons nog de les komt spellen in ons eigen kot. De dikke nek verdomme.

Achtste tafereel: Pol – Bieke

BIEKE: *(komt uit de keuken)* Wat is hier gaande? 't Is precies oorlog.

POL: Dat is het ook: oorlog tussen de witpenen en de billentickers.

BIEKE: Moet ge daarvoor zo tekeer gaan? 't Is nooit anders geweest.

POL: Maar nu is het gemeend. Die billentikker kwam ons de les spellen in ons eigen kot.

BIEKE: Welke billentikker?

POL: Leo, ge weet wel, die opgeblazen kikker die ‘gezaaien en gebraaien’ ligt in de”De drie billen”. Wat die zich allemaal durft permitteren.

BIEKE: Zo erg zal het wel niet geweest zijn.

POL: Nog erger! Hij zei dat ons ma geen manieren heeft. Dat ze een onbeschofte trut is. En dat ze beter een voorbeeld zou nemen aan Jوسفien Debal van “De drie billen”. Stel u voor zeg, ons ma een voorbeeld nemen aan die kakmadam. Wat denkt die wel zeg?

BIEKE: Jوسفien heeft dat niet gezegd hé pake. .

POL: Ik durf er mijne kop op verwedden dat zij Leo opgestoot heeft om hier ambras te komen maken.

BIEKE: Pas maar op dat ge vandaag of morgen uwe kop niet kwijt zijt.

POL: Waarom zou ik mijne kop kwijt zijn?

BIEKE: Omdat ge hem verwedt op dingen die ge niet zeker weet. Gij denkt dat Jوسفien Leo gestuurd heeft. Zoals ons ma denkt dat Jوسفien Tientontet gestuurd heeft. Maar daarom is dat niet zo. Maar Trien Trompet vliegt wel aan de deur.

POL: Juist zoals ik Leo heb buiten gesmeten.

BIEKE: Als gij allebei zo verder doet hebt ge binnenkort geen klanten meer.

POL: Klanten genoeg Bieke, er zijn witpennen in overvloed. Die komen maar wat graag in ons café en die zijn altijd welkom. Maar een billentikker wil ik hier nooit ofte nooit meer zien. Nooit ofte nooit zet een billentikker hier nog een voet over de vloer. Of het moet zijn over mijn lijk. Verstaat ge dat of hoort ge niet goed? Over mijn lijk verdomme!

BIEKE: Ik hoor u heel goed. Over uw lijk verdomme! Gij brult zo hard dat zelfs een dove zijn oren er zouden van toeten. Maar verstaan doe ik het niet.

POL: Dan moet gij u eens in ons plaats stellen.

BIEKE: (*stil terzijde*) Of gij u in mijn plaats.

POL: Wat zegt ge daar?

BIEKE: Dat ge nooit nooit moogt zeggen pake.

POL: Dat weet ik kind. Ik heb ook nog nooit nooit gezegd. Maar als ik ooit nooit zeg, dan betekend nooit nooit. En dat is nu gebeurd.

BIEKE: Pas toch maar op.

POL: Oppassen? Voor wie of wat dan wel?

BIEKE: Ge weet nooit wat er boven uwe kop hangt.

POL: Boven mijne kop? Alleen mijn duiven hangen boven mijne kop?

BIEKE: Dan kan er nog iets ‘onverwachts’ gebeuren.

POL: Dat ze iets laten vallen zeker.

BIEKE: Och gij denkt alleen maar aan uw duiven. Er leeft meer op de wereld dan uw duiven.

POL: Dat is waar. Die twee ‘charlewieters’ zijn er ook nog.

Negende tafereel: Pol – Bieke – Stoffel – Staafke

(Stoffel en Staafke komen naar binnen. Stoffel draagt zijn duivenkorf met zijn duif met zich mee. Hij zet de korf op een tafeltje.)

STOFFEL: (*kort*) Dag Pol.

STAAFKE: (*imiteert*) Dag Pol

POL: Dag mannen.

STOFFEL: (*vleierig*) Dag Bieke.

STAAFKE: (*imiteert*) Dag Bieke.

POL: Amai zeg, slijmballen. Wat heeft ons Bieke dat ik niet heb?

BIEKE: Stoffel en Staafke zien mij graag, hé Stoffel.

STOFFEL: (*verlegen*) Binnenkort gaan we trouwen.

STAAFKE: Binnenkort gaan we trouwen.

STOFFEL: Ze trouwt wel met mij hé.

STAAFKE: Ze trouwt wel met mij hé.

POL: Ja maar mannen, ons Bieke kan maar met één van u twee trouwen zulle.

STOFFEL: Bieke trouwt met mij, hé Bieke?

STAAFKE: Bieke trouwt met mij, hé Bieke?

STOFFEL: (*geeft Staafke een duw met de heupen*) Ze trouwt met mij jong.

STAAFKE: (*duwt terug*) Ze trouwt met mij jong.

BIEKE: Ik moet nog eens heel goed nadenken met wie ik zal trouwen. Misschien wilt ge eerst iets drinken?

POL: *(wijst naar het vol glas van Leo)* Daar staat nog een vol glas te wachten, gratis voor niks. De rapste heeft het.

(Staaanke loopt naar het glas en wil het leegdrinken. Stoffel is hem te snel af, grist het glas voor de neus van Staaanke weg en drinkt het in één teug leeg voor de ogen van een ontgoocheld Staaanke.)

STAAFKE: Staaanke heeft ook dorst.

BIEKE: Gij krijgt ook een pint jong.

STAAFKE: Ook gratis voor niks?

BIEKE: Gratis voor niks.

(Bieke schenkt een glas vol voor Staaanke, die in navolging van Stoffel zijn glas in één keer leegdrinkt.)

STOFFEL: Stoffel heeft ook nog dorst.

BIEKE: Dan moet Stoffel nog een pint drinken.

STOFFEL: Ook gratis voor niks?

BIEKE: Nee Stoffel, gij hebt er al één gehad. Nu is het betalen.

STOFFEL: Later, als ik met u getrouwd ben, mag ik de ganse dag ‘gratis voor niks’ pinten drinken.

POL: Wilt ge met ons Bieke trouwen om gratis pinten te drinken?

STOFFEL: Nee Pol, ik trouw met Bieke om ‘roekedekoe’ te doen.

STAAFKE: Om ‘roekedekoe’ te doen.

BIEKE: Hoort ge dat pake? Stoffel en Staaanke zijn twee driftige duivers.

POL: *(doelt op de duivenkorf)* En wat hebben die twee driftige duivers meegebracht?

STOFFEL: Mijn duivinneke, Bieke.

STAAFKE: Bieke.

POL: Dat duivinneke in uwe korf heet ook Bieke.

STOFFEL: Ja, ik heb twee Biekes, één in de korf en één voor in bed.

BIEKE: Hela Stoffel, niet te rap hé.

POL: En waarom hebt ge ‘Bieke in de korf ‘meegebracht? ’t Is wel geen duivenprijskamp hé.

STOFFEL: Dat weet ik Pol. Maar 'Bieke in de korf' wil ook 'roekedekoe' doen'.

STAAFKE: Ook 'roekedekoe' doen.

POL: Zoals gij met ons Bieke als ge getrouwd zijt.

STOFFEL: Juist. En daarom heb ik een duiver nodig.

POL: En die wilt ge van mij krijgen?

STOFFEL: Juist.

STAAFKE: Juist.

POL: Dan moet ik eens zien of ik een duiver kan missen.

STOFFEL: Nu direct?

STAAFKE: Nu direct?

POL: Amai zeg, gij laat er geen gras over groeien.

STOFFEL: Welk gras?

STAAFKE: Waarover?

POL: Laat maar zitten. Kom we zullen eens gaan zien op mijn duivenkot. Laat uwe korf maar staan.

(Pol gaat naar de koer gevolgd door Stoffel met korf en Staafke.)

STOFFEL: Ja maar Pol, Bieke moet er bij zijn. Hoe kunnen die twee anders weten of ze mekaar graag zien?

POL: Met duiven klikt dat vanzelf. Die zijn niet zo kieskeurig als mensen.

STOFFEL: Dat wist ik niet.

STAAFKE: Ik ook niet.

POL: Dan weet ge 't nu. Zet uwe korf maar terug waar hij stond.

STOFFEL: Hoe kan ik mijne duiver dan meenemen?

POL: Gij krijgt die niet direct mee. Die moet eerst hier nog paren voor ik hem kan scheiden van zijn duivin?

STOFFEL: Krijgt mijn Bieke een gescheiden duiver?

POL: Ja Stoffel, het kan niet anders.

STOFFEL: Is die dan nog driftig genoeg?

POL: Ge moet gene schrik hebben. Gescheiden duivers zijn gelijk gescheiden venten: één en al drift als ze de kans krijgen.

STOFFEL: Is dat echt?

POL: Heel echt.

STAAFKE: Hoe weet gij dat?

POL: Van... van horen zeggen. Zelf heb ik het nooit meegemaakt.

STOFFEL: Gij blijft voor altijd bij uw Lowis hé Pol.

POL: Zo is dat jong, ik blijf voor eeuwig en altijd bij mijn Lowis.

STOFFEL: Ik blijf ook voor eeuwig en altijd bij mijn Bieke, hé Bieke?

BIEKE: Dat zal ik moeten afwachten hé Stoffel.

POL: Wel, hoe zit het: komt ge mee naar mijn duivenkot of niet.

STOFFEL: Jaja Pol, ik kom mee. (*zet de duivenkorf terug waar hij stond*) Tot straks hé Bieke.

STAAFKE: Tot straks hé Bieke.

BIEKE: Ja tot strakskes. (*als de mannen buiten zijn*) Ik moet zien wat ik doe met die ‘charlewiers’. Staafke is geen probleem. Maar Stoffel meent het echt van dat trouwen. Hoe moet ik die simpele ziel aan zijn verstand brengen dat dat maar cafépraat is. Dat is niet simpel met iemand die wat simpel is. Als hij ooit te weten komt dat ik iets heb met Toneke Tuts gaat hij doodongelukkig zijn. Wie weet wat die aanvangt. Ik moet dringend stoppen met die zever.

(Bieke heeft intussen de glazen afgeruimd en gaat naar de keuken.)

Tiende tafereel: Leo - Bieke

(Leo komt voorzichtig aan het raam kijken. Daarna komt hij aarzelend naar binnen.)

LEO: De kust is veilig. Geen vijand te zien. Ik zal Pol eens een kloot aftrekken. Een mens zo maar buitengooien, wat denkt die wel? Wat zou ik hem kunnen lappen? De bierkraan opendraaien? ’t Is niet eens zeker dat er een vat aanhangt. (*kijkt naar een schilderij of foto van een duif aan de muur*) Die foto meepikken? Niet doen Leo, hij is bekwaam om u aan te klagen voor diefstal. (*kijkt verder rond en komt tot bij de korf*) Hier staat een duivenkorf zo maar op tafel. Proper is dat. (*kijkt van nabij*) Er zit zelfs een duif in. (*even stilte*) Dat is ‘t. Ik zal hem eens leren dat hij Leo de billentikker beter niet onderschat.

(Leo neemt de duivenkorf en gaat er mee naar het toilet op de koer. Bieke komt binnen en kijkt even rond.)

BIEKE: Ik dacht dat ik iets hoorde. Maar er is niets te zien. Onze pa houdt die mannen goed aan de draai. Hij is zeker aan 't opscheppen over zijn duiven. (*bemerkt dat de duivenkorf weg is*) Tiens, de duivenkorf is weg. Stoffel krijgt zijn duiver toch direct mee en is de korf komen halen. Dat zal ik gehoord hebben. Ik hoop dat die naïeve sukkelaar helemaal opgaat in zijn koppel duiven en mij vergeet. En dat het gedaan is met zijn 'roekedekoe' gedoe.

(*Bieke gaat terug naar de keuken. Leo komt terug binnen en zet de korf terug op de plaats waar hij stond.*)

LEO: Zo zie, alles schoon terug op zijn plaats zetten. Niets gebeurd, niemand iets gehoord of gezien. Ik zou Pol zijn smoel willen zien als hij ontdekt dat zijn duif ingekorfd is voor Saint Castrol. Maar tegen dan ben ik beter ver uit de buurt.

(*Leo loopt haastig naar buiten. Bieke komt terug naar binnen.*)

BIEKE: Nu was ik heel zeker dat ik de deur hoorde. Maar blijkbaar toch niet. (*ziet de korf terug staan*) Verdorie, die duivenkorf staat daar terug. En daarjuist was die weg. Zie ik nu spoken? Of laat mijn verstand mij in de steek.? Er moet hier zo rap mogelijk klaarheid komen in die affaire tussen mij en Toneke. Een mens zou nog zot worden van al dat geheimzinnig gedoe.

Elfde tafereel: Bieke –Toneke

(*De deur gaat open en Toneke steekt zijn hoofd naar binnen.*)

TONEKE: Ha Bieke, ge zijt maar alleen. (*komt verder naar binnen*)

BIEKE: Nu niet meer.

TONEKE: Dat is waar. Nu zijn we met ons twee.

BIEKE: Ik vind dat geen goed gedacht. Onze pa is met Stoffel en Staafke op zijn duivenkot. Die kunnen elk moment binnen komen.

TONEKE: Ik moest u persé zien Bieke. Er is iets gebeurd dat ge zeker moet weten.

BIEKE: Geen goed nieuws zeker?

TONEKE: Goed nieuws en geen goed nieuws. Goed nieuws omdat het er toch eens moest van komen. En geen goed nieuws omdat het nu het geschikte moment niet is.

BIEKE: Nu maakt ge mij wel heel curieus. Laat horen.

TONEKE: Wel ... gisteren had Tientontet zich bij ons aan het raam gezet. En van achter het gordijn heeft zij mij hier zien binnengaan en buitenkomen.

BIEKE: En ze heeft dat direct aan uw ma gekwekt.

TONEKE: Ze kon niet wachten. Ons ma heeft mij uitleg gevraagd.

BIEKE: En ?

TONEKE: Ik heb uitleg gegeven. Ik heb haar alles verteld over ons.

BIEKE: Moest ge dat nu doen!

TONEKE: Het moest er toch eens van komen.

BIEKE: Hoe reageerde uw ma?

TONEKE: Ze was razend. Ik heb serieus onder mijn voeten gekregen.

BIEKE: Dat kan ik mij voorstellen.

TONEKE: Ik mag hier geen voet meer binnen zetten. Ik mag u zelfs nooit meer zien.

BIEKE: Dat kan ze ons niet verbieden.

TONEKE: Zij zal het toch doen. Ze komt naar hier om van uw ma en uw pa te eisen dat het moet gedaan zijn tussen ons.

BIEKE: Maar ons ma en onze pa weten nog van niks.

TONEKE: Dus...

BIEKE: Dus wat?

TONEKE: Moet ge het hen zo rap mogelijk vertellen.

BIEKE: Dat durf ik niet.

TONEKE: Het moet.

BIEKE: Het kan niet. Daarstraks is Leo hier geweest. Onze pa heeft hem met klikken en klakken aan de deur gezwaard. En hij heeft gezworen bij alle heiligen dat hier nooit of nooit nog een billentikker een voet over de vloer mag zetten. Of het zal over zijn lijk zijn. En nu moet ik hem gaan vertellen dat mijn lief....

TONEKE: Een billentikker is.

BIEKE: Als hij dat hoort valt hij morsdood.

TONEKE: Dan kan ik over zijn lijk naar binnen komen.

BIEKE: Dat is niks om mee te lachen.

TONEKE: Ik lach daar niet mee. Maar ziet gij een andere uitweg. Als uw ma en uwe pa het van ons ma moeten horen is het nog veel erger. Ze moeten het van u horen.

BIEKE: Dat weet ik. Maar moet ge mij dat nu vragen?

TONEKE: Wat moet ik anders doen?

(Er is gestommel aan de deur naar de koer.)

BIEKE: U verstoppen, dat moet ge doen. Of er gebeuren hier ongelukken.

(Toneke verstoppt zich voor de toog. Bieke staat op de hoek zodat Toneke zeker niet kan gezien worden.)

Twaalfde tafereel: Pol – Stoffel – Staafke – Bieke – Toneke

(Pol, Stoffel en Staafke komen binnen.)

STOFFEL: Bieke, Bieke ik krijg een duiver van uwe pa.

BIEKE: Is 't echt jong? Nu zijt ge wel blij zeker?

STOFFEL: Zo blij als een zot. Ik noem hem Stoffel. Dan kunnen Bieke en Stoffel binnenkort roekedekoe doen. .

BIEKE: Ga het haar maar rap vertellen.

STOFFEL: Ja, ze moet het direct weten.*(Stoffel gaat tot bij de korf, gevolgd door Staafke.)*
 Bieke ik heb geweldig nieuws wicht. Ik krijg een duiver van Pol. Hij heet Stoffel. Dan kunt gij samen met Stoffel 'roekedekoe' doen. Nu zijt ge wel heel blij zeker? Ge moogt het gerust zeggen zulle. Allee, waarom zegt ge niks? Zijt ge te hard verschoten? Dat kan want 't is wel een heel grote verrassing hé. Allee, zeg toch iets. Gij hebt anders zo een vranke teut. Staafke, Bieke blijft zo stil.

STAAFKE: Ja, heel stil.

STOFFEL: Ze zal toch niet ziek zijn zeker?

STAAFKE: Ze zal toch niet ziek zijn zeker?

(Stoffel haalt de(namaak) dode duif uit de korf.)

STOFFEL: Staafke ze bougeert (beweegt) niet meer.

STAAFKE: Ze bougeert niet meer.

STOFFEL: Pol, wat scheelt er met mijn Bieke?

(Pol is naderbij gekomen en kijkt naar de duif.)

POL: Stoffel uw Bieke is dood.

STOFFEL: Dood? *(weent hartstochtelijk)* Is mijn Bieke dood? Whei...ei...ei...!

STAAFKE: Whei...ei...ei...!

STOFFEL: (*wenend*) Van wat is ze gestorven?

POL: Haar nekske is omgewrongen.

STOFFEL: (*huilend*) Haar nekske is omgewrongen!

STAAFKE: (*even hard huilend*) Omgewrongen!

STOFFEL: En ze had zo een fier nekske!

STAAFKE: Zo een fier nekske.

STOFFEL: (*snikkend tot Bieke aan de toog*) Bieke nu heb ik nog maar één Bieke.

BIEKE: Dat is spijtig.

STOFFEL: Nu kan mijne Stoffel nooit roekedekoe doen met zijn Bieke.

BIEKE: Ik vind dat zo erg.

STOFFEL: Nu zit er maar één ding op.

BIEKE: En dat is?

STOFFEL: We zullen zelf roekedekoe moeten doen.

BIEKE: Daar zullen we het later nog eens over hebben. Neem nu uw Bieke maar mee naar huis.

STOFFEL: (*legt snikkend en snotterend de duif terug in de korf*) Jaaaa. Kom Staafke we nemen Bieke mee naar huis.

STAAFKE: Ja, naar huis.

STOFFEL: We gaan haar begraven.

STAAFKE: In een schoon kisteke.

STOFFEL: Ik heb nog een schoon sigarenkist.

STAAFKE: Voor Bieke is niks te schoon.

STOFFEL: We leggen Bieke daar heel voorzichtig in . En dan begraven we haar tussen de bloemen.

STAAFKE: Tussen de bloemen.

(Stoffel, gevolgd door Staafke, halen een grote zakdoek te voorschijn. Stoffel neemt de duivenkorf in de éne hand en legt de andere hand om de schouders van Staafke.)

STOFFEL: (*terwijl ze wenend buitengaan*) Tot straks hé Bieke.

STAAFKE: Tot straks hé Bieke.

BIEKE: Ja, tot straks.

STOFFEL: En bedankt hé Pol voor uwe duiver.

POL: Dat was graag gedaan jong.

STOFFEL: *(huilend)* Mijn Bieke heeft zijne Stoffel niet meer nodig. Ze is dood...dood... voor eeuwig en altijd.

STAAFKE: Voor eeuwig en altijd.

(Stoffel en Bieke verlaten wenend het duivenlokaal.)

POL: Ik vraag mij af wie dat gelapt heeft.

BIEKE: Ik zou het niet weten.

POL: Hebt gij hier iemand gezien?

BIEKE: Nee ik was in de keuken. En opeens dacht ik dat ik iets hoorde. Ik ben komen kijken maar er was niemand. Alleen, de duivenkorf was weg. Ik dacht dat Stoffel die was komen halen om zijne duiver mee naar huis te nemen en ben terug naar achter gegaan. En even later hoorde ik weer iets en ben weer komen kijken. Maar weer niks te zien. Alleen, de korf stond terug op zijn plaats. Ik twijfelde nog of er een spook geweest was.

POL: Nee een spook is er niet geweest, wel een billentikker verdomme.

BIEKE: Gij steekt het altijd op die billentickers. Gij hebt toch niemand gezien.

POL: Nu niet. Maar daarstraks wel, Leo, de billentikker die ik buiten gekegeld heb. Hij heeft gezegd dat ik het mij nog zou beklagen.

BIEKE: Maar die duif was toch niet van u. Waarom zou hij die dood doen?

POL: Hij kon niet weten dat die niet van mij was. En nu is die arme Stoffel het slachtoffer, dat groot klein kind.

BIEKE: Ik heb er echt mee te doen.

POL: Ik ook. Ge moet oppassen met wat ge zegt tegen die sukkelaar. Die weet niet wat cafépraat is en meent dat allemaal echt. Die is stapelzot van u.

BIEKE: Ik weet het. En ik wil dat niet. Maar wat moet ik doen?

POL: Meer afstand nemen zonder hem te kwetsen, dat moet ge doen.

BIEKE: Dat is rap gezegd maar niet zo simpel met iemand die zo simpel is.

POL: Ik weet het. Zo een eenvoudige ziel is rap pijn gedaan. Maar 't moet om erger te voorkomen.

BIEKE: Ge hebt gelijk pake. Als die ooit te weten komt dat ik een lief heb doet die een ongeluk.

POL: Dat zou kunnen.....Wablief? Hoor ik dat goed? Hebt gij een lief? ?

BIEKE: Ja pake, gij hoort dat heel goed. Ik heb een lief. Daar verschiet ge van hé.

POL: Ge zou voor minder. Weet uw ma daarvan?

BIEKE: Nee pake, niemand weet dat behalve ik... en hij natuurlijk.

POL: En hoe komt het dat wij dat nog niet weten?

BIEKE: Omdat ik dat nog niet gezegd heb.

POL: Dat weet ik ook wel. Maar waarom hebt gij dat nog niet gezegd? Dat is de vraag. Uw ma en ik mogen dat toch wel weten.

BIEKE: Gij moogt dat zeker weten. Maar ik durf het niet zo goed zeggen.

POL: Maar Bieke, dat snap ik nu niet. Uw ma en ik willen alleen het beste voor u. Als gij iemand gevonden hebt die u gelukkig maakt is dat voor ons dik in orde. Allee, wie is het? Zeg het nu maar rap.

BIEKE: Ik... ik durf echt niet.

POL: Allee Bieke, doe nu niet flauw hé. Ken ik hem?

BIEKE: Ik denk wel dat gij hem kent.

POL: Ken ik hem heel goed?

BIEKE: Misschien niet zo goed als ik zou willen.

POL: 't Is toch wel een witpen?

BIEKE: Zeg pake, ik vrij niet met een duif hé.

POL: Dat weet ik ook. Maar ik bedoel iemand van onze kant. Komt hij bij ons op café?

BIEKE: Ja, soms wel. Als gij of ons ma het niet ziet.

POL: Allee zeg, wat is dat voor een flauwerik. Hij moet toch voor niks bang zijn. Iedere witpen is hier welkom. En zeker als hij mijn dochterke gelukkig maakt.

BIEKE: En als het nu geen witpen is?

POL: Hoe? Geen witpen?

BIEKE: Dat kan toch.

POL: Natuurlijk kan dat als het gene van hier is. Maar als gij die gast graag ziet leg ik mij daar bij neer. En ons ma ook. Zolang het maar geen billentikker is. Allee, van waar is hij?

BIEKE: 't Is er éne van hier pake. En ik zie hem heel graag.

POL: Ene van hier? En geen witpen? Dat kan niet.

BIEKE: Toch wel pake, dat kan wel.

POL: Bieke? Gij wilt toch niet zeggen? Zeg dat het niet waar is hé. 't Is toch geen billentikker!

BIEKE: Toch wel pake, 't is er éne.

POL: Een billentikker verdomme!

BIEKE: Ja pake, 't is Toneke.

POL: Toneke? Toch niet Toneke...

BIEKE: *(knikt 'ja')* Tuts.

POL: Van Tuts – Debal ?

BIEKE: Raak.

POL: *(dreigend)* Bieke, als gij hier durft aankomen met die billentikker van Tuts dan... dan... dan tik en tuts ik u alle twee met de koppen tegen mekaar.

(Toneke vliegt recht uit zijn schuilplaats en stormt naar Pol toe. Bieke stelt zich op tussen beide kemphanen en tracht hen te scheiden.)

TONEKE: Poten thuis houden gij! Als gij Bieke durft aanraken dan... dan...

POL: Daar verdomme, de vijand zit verscholen in mijn eigen kot.

TONEKE: Ik ben uw vijand niet. Ik ben uw vriend. En het lief van Bieke.

POL: Billentickers zijn mijn vrienden niet. En een billentickers is zeker het lief van mijn dochter niet... nu niet... nooit niet ... of van heel mijn leven niet.

BIEKE: Pake, zo moogt ge niet spreken. Toneke en ik zien mekaar doodgraag.

POL: Ge weet niet wat ge zegt, snotneus. En uit mijne weg gij, dat ik hem een kop kleiner maak.

(Pol probeert voorbij Bieke te geraken, die hem met de moed der wanhoop tegen houdt.)

BIEKE: Lopen Toneke, maak dat ge weg komt.

(Toneke vlucht weg langs de voordeur, achternagezeten door Pol.)

POL: *(als Toneke buiten is)* En dat ik die billentikker hier nooit meer zie. Goed verstaan hé Bie.

TONEKE: *(steekt zijn hoofd naar binnen)* Ik kom toch terug. Als ge uw verstand hebt teruggevonden.

(Pol vliegt terug naar de deur. Toneke verdwijnt vliegensvlug.)

POL: Maak dat ge wegkomt snootap. *(tot Bieke die aan een tafeltje zit te wenen)*. Bieke hoe kunt ge nu zoiets doen?

BIEKE: Ik zie hem graag pake.

POL: Toch geen billentikker zeker.

BIEKE: Dat heeft er niets mee te maken.

POL: Dat heeft er alles mee te maken. Ge weet wat ik gezegd heb? Hier zet nooit ofte nooit een billentikker nog een voet over de vloer.

BIEKE: Gij weet toch ook wat ik toen gezegd heb?

POL: Ja dat weet ik heel goed. Zeg nooit nooit hebt gij gezegd. Nu snap ik waarom. Maar over mijn lijk heb ik gezegd. En daar blijf ik bij. En ga nu naar achter met uw jankgezicht. Er moest maar eens een klant binnenkomen. Wat zou die moeten denken.

BIEKE: Dat die denkt wat hij wil. Het kan mij allemaal niet schelen.

(Bieke gaat wenend naar de keuken.)

POL: Een billentikker verdomme. En dan nog dat snulleke van Tuts.

Dertiende tafereel: Pol - Lowis

(Als Bieke weg is zet Pol zich aan een cafétafeltje. Hij neemt zijn hoofd in beide handen en bonkt daarna met beide vuisten op tafel.)

POL: Is dat nu niet wreed zeg. Ons Bieke, mijn bloedeigen dochterke, mijn oogappel, is verliefd op een billentikker. Wat haalt ze toch in hare kop? Daar kan niks goed van komen. Een billentikker is en blijft een billentikker... en een witpen een witpen, basta. Dat kan nooit klikken want het heeft nog nooit geklikt. Ons ouders en ons grootouders en ons overgrootouders en ons betbetbetovergrootouders hebben eeuwenlang stom gelopen tegen mekaar. En dat willen die twee snotneuzen nu eens rap veranderen. Maar dat zal niet pakken. Daar steken we een stokske voor. Wat zeg ik, een stokske? Een hele knuppel steken we ervoor. En als ze het toch willen

proberen komt er oorlog van... stammentwist tussen de billentickers en de witpennen.

(Lowis komt uit de keuken.)

LOWIS: Wat is hier aan de hand? Ons Bieke zit in de keuken te wenen en wil niets zeggen.

POL: Ons Bieke heeft ons verraden. Ze is overgelopen naar de vijand. Ze heeft kennis met Toneke Tuts, die billentikker van hierover... van Tuts-Debal.

LOWIS: *(zet zich naast Pol aan tafel)* Dat bestaat niet. Is die helemaal op hare kop gevallen?

POL: Ze moet dat Toneke al langer kennen. En 'is een echte billentikker hé... zo vrank en onbeschoft. *(staat recht en beeft van kolère)* "Poten thuishouden" zei hij. Hoort ge dat goed? "Ik kom toch terug" zei hij. "Als ge opnieuw bij uw verstand zijt" zei hij. Hoort ge dat goed? Ja, dat zei hij tegen mij... hier in mijn eigen kot. En pas op hé, ons Bie trok partij voor hem, niet voor mij. Als die gast het ooit riskeert om hier nog een poot binnen te zetten, dan gaat hij wat beleven.

LOWIS: *(komt bij Pol staan)* Ge kunt beter kalm blijven Pol. Als hij terugkomt moet ge hem eerst goed uithoren om te weten wat hij van plan is. En dan brengt ge hem aan zijn verstand dat hij maar beter kan ophoepelen.. met schoon woorden of met lelijke woorden... dat blijft gelijk... als hij maar ophoepelt... en voor goed.

POL: Dat zal ik doen. Eerst zal ik heel vriendelijk zijn, zo van "Dag Toneke, hoe gaat het jongske". En dan zet ik me recht voor hem, zo zie. *(Pol doet een stap naar voor en kijkt recht de zaal in.)* En ik kijk hem recht in zijn ogen. En dan vraag ik: "En wat is er hier van de kwestie?" "En ik zal doen of ik bibber van kolère. "Awel" zal ik zeggen, "ik hoor niks" zal ik zeggen. Ge gaat dat manneke nogal eens een schrik zien pakken. Die wordt zeker zo bleek als een dood lijk. En in plaats dat zijn billen tikken zullen zijn knieën knikken. En dan pak ik hem met mijn één hand bij zijne kraag en met mijn ander hand in het kruis van zijn broek. En ik schiet hem door de voordeur naar buiten zonder dat hij de grond raakt. Hebt ge dat goed gehoord Lowis?

LOWIS: Ja zeker. en een beetje minder is ook nog genoeg. Als ze dat Toneke maar nooit meer terug ziet... nooit meer. Zo is ze hem het rapste vergeten. En dan kan ze haar gedacht op iemand anders zetten, éne van onze kant, een echte witpen.

POL: Dat is mijnen droom. Maar we zullen haar hard moeten aanpakken want ze heeft het zwaar te pakken. Ik ga even naar mijn duiven om te bekomen. *(Pol gaat naar de koer.)*

LOWIS: Doe dat. Ik zal intussen eens met ons Bie praten. Misschien luistert ze naar mij. Misschien... *(Lowis gaat naar de keuken.)*

DOEK

DERDE BEDRIJF**Veertiende tafereel: Pol – Lowis – Josfien – Prosper**

(De volgende morgen. Pol komt binnen, ontsluit de voordeur en trekt de gordijnen open. Hij kijkt naar buiten.)

POL: Daar verdorie, Tuts-Debal is al op stap. Waar gaan die zo vroeg naartoe? Miljaar, die komen naar hier. Dat moet ons Lowis weten.

(Pol loopt haastig naar achter. Even later gaat de voordeur voorzichtig open. Prosper steekt zijn hoofd naar binnen. Hij krijgt een duw van Josfien zodat hij struikelend naar binnen valt. Pol en Lowis houden het tweetal stiekem in de gaten door de deur achter het buffet.)

JOSFIEN: Loop eens door, gij hebt toch gene schrik zeker.

PROS: *(is recht gekrabbeld)* Nee Joske, nee Joske. Voor wie zou ik schrik hebbben, voor wie dan wel. Toch niet voor een witpen zeker, voor een witpen zeker.

JOSFIEN: Ge zijt anders niet gepresseerd om naar binnen te gaan.

PROSPER: Dat weet ik Joske, dat weet ik. Ik ben hier ook nog nooit binnen geweest, nog nooit niet.

JOSFIEN: Ik ook niet. 't Is de eerste keer in mijn leven dat ik hier een voet binnen zet.

PROSPER: Dat klopt, Joske, dat klopt.

JOSFIEN: En ook de laatste keer hoop ik.

PROSPER: Dat hoop ik ook, dat hoop ik ook.

JOSFIEN: Dat ligt wel niet aan ons.

PROSPER: Zeker niet, zeker niet. Aan wie dan wel Joske?

JOSFIEN: Aan onze Tonio natuurlijk, aan wie anders.

PROSPER: Aan wie anders, ja aan wie anders..

JOSFIEN: Als die zijn verstand wilde gebruiken moesten we hier voor niets zijn.

PROSPER: Voor niks Joske, voor niks.

JOSFIEN: Maar heeft dat kieken wel verstand?

PROSPER: Het verstand van een kieken hé Joske, het verstand van een kieken.

JOSFIEN: Zo is't Proske. En dat is niet veel.

PROSPER: Heel weinig Joske, heel weinig.

(Josfien en Prosper staan in het midden van het café en bestuderen de omgeving.)

JOSFIEN: Hier staat niet eens een biljart.

PROSPER: Daarom is 't een duivenlokaal hé Joske, 't is een duivenlokaal.

JOSFIEN: Aan wat kunt ge dat zien?

PROSPER: Aan die duiven op die schilderijen, die duiven daar.

JOSFIEN: Ha dat daar, die beesten aan de muur.

PROSPER: Dat zijn vogels Joske, vogels.

JOSFIEN: Vogels zijn ook beesten. En bezie die tafels eens. Er liggen niet eens tafellakens.

PROSPER: Dat hoeft toch niet, dat hoeft niet.

JOSFIEN: Dat hoeft wel. Tafellakens geven standing aan een zaak. En kijk eens naar die tapkraan. Die blinkt zo hard als een doffe spiegel.

PROSPER: Een doffe spiegel blinkt toch niet Joske, die blinkt toch niet.

JOSFIEN: 't Is daarom dat ik dat zeg, slimmeke. Maar gij snapt het weer niet.

PROSPER: Nu wel Joske, nu wel. Maar ik vind dat niet erg niet, niet erg niet.

JOSFIEN: Ik vind dat wel erg. Geef mij maar eens een vod in mijn handen, ge zult die kraan in de kortste keren nog al eens zien blinken.

(Pol opent bruusk de deur en komt naar binnen, gevolgd door Lowis.)

POL: Die kunt ge krijgen madam!

(Prosper en Josfien verschieten zich een bult. Prosper verbergt zich achter de rug van Josfien.)

JOSFIEN: Waaaahhh, lelijke zot!

PROSPER: Is me dat verschieten, is me dat verschieten.

JOSFIEN: Wat zijn dat voor manieren!

POL: *(heeft een vod genomen achter de toog en geeft ze aan Josfien)* Asjeblief madam, een vod. Ge wilde toch een vod om de tapkraan op te blinken?

JOSFIEN: Bij manier van spreken ja.

LOWIS: Ge zou beter zwijgen bij manier van spreken. Mijn tapkraan blinkt zeker zo hard als die van u.

JOSFIEN: Als ge dat denkt dan moet ge maar eens komen kijken.

LOWIS: Dat ziet ge van hier. Ik zet gene voet in uw café, nu niet, nooit niet of van heel mijn leven niet.

JOSFIEN: Ik zou dat ook nooit doen. Maar ik moet wel, door de schuld van die dochter van u, die Bie. Ze lokt onze Tonio naar hier naar 't schijnt.

PROSPER: *(komt even piepen van achter de rug van Josfien telkens hij iets te zeggen heeft)*
Zo is't naar 't schijnt, zo is't naar 't schijnt.

POL: *(komt dreigend van achter de toog)* Ha zo... ha zo... ons Bieke lokt... ons Bieke lokt... naar 't schijnt... naar 't schijnt.

JOSFIEN: Juist. En dat moet gedaan zijn.

PROSPER: Dat moet gedaan zijn, dat moet gedaan zijn.

LOWIS: En uwen Toon doet natuurlijk niets.

JOSFIEN: Nee, niets.

PROSPER: Niets, niets.

POL: Natuurlijk niet. Toneke is zo onschuldig als een pasgeboren lammeke en zo naïef als een klein onnozel kind.

JOSFIEN: Zo is't. En daar maakt uw Bie misbruik van om onze Tonio te verleiden.

PROSPER: Verleiden, dat is 't, verleiden.

LOWIS: Waarom zou ons Bieke moeite doen om uwen Toon te verleiden. Ze kan er krijgen zo veel ze wil.

JOSFIEN: Maar geen enkele zoals onze Tonio.

POL: Zoveel zaaks is uw Toontje ook niet zulle madam. Alleen al die naam, Tonio.

JOSFIEN: Ik vind Tonio een hele schone naam. Dat komt van Antonio...en dat klinkt zo welluidend... zo Zuiders... allee zo Italiaans.

PROSPER: Dat is waar Joske, dat klinkt Italiaans. Gij wilde dat zo. En maar goed ook want onze jongen is echt zo'n Zuiders type.

POL: Nu ge het zegt, da's waar verdorie. Vroeger veel op vakantie geweest in Italië Proske? Ik bedoel zo'n twintig jaar geleden?

PROSPER: Ik niet Pol, ik ging niet graag op vakantie. Maar ons Joske wel, hé Joske. Gij ging heel graag naar Italië, weet ge 't nog. Ook al moest ge altijd alleen gaan.

POL: Ah, zo zit dat. Nu wordt mij veel duidelijk.

JOSFIEN: Wat wordt u duidelijk?

POL: Wel, waarom uwen Tonio zo'n Zuiders type is. En waarom hij helemaal niet op uw Proske lijkt.

JOSFIEN: Wilt gij insinueren dat onze Tonio niet op zijn vader lijkt?.

POL: Dat hoort ge mij niet zeggen. Maar...

JOSFIEN: Onze Tonio lijkt als twee druppels water op ons Proske. Niet waar Proske?

PROSPER: Als gij het zegt Joske, als gij het zegt.

JOSFIEN: Ik zeg het.

PROSPER: Dan is het zo.

POL: Was het maar zo. Dan was heel dien ambras er nooit geweest.

JOSFIEN: Wat wilt ge daarmee zeggen?

POL: Dat gij misschien wel koffiedik in uw ogen had toen ge met uw Proske trouwde. Maar ons Bieke zou nooit verliefd worden op iemand die op zo'n misbaksel lijkt.

JOSFIEN: Wat durft gij zeggen? Mijn Proske een misbaksel? Hoort ge dat Proske?

PROSPER: (*terwijl hij stilletjes richting buitendeur gaat*) Ja Joske, ja Joske, ik hoor dat goed, heel goed.

JOSFIEN: En laat ge dat zeggen?

PROSPER: (*met de klink van de deur reeds in de hand*) Nee Joske, nee Joske.

JOSFIEN: (*gaat naar Proske en geeft hem een duw richting Pol*) Awel, doe dan iets.

(Terwijl hij regelmatig omkijkt naar Josfien drentelt Proske weifelend richting Pol, Als hij hem dichtbij genaderd is neemt hij zijn hoed van het hoofd en loopt terug naar Josfien om zijn hoed af te geven. Aarzelend gaat hij terug tot bij Pol en neemt een dreigende houding aan. Pol zet zich schrap. Beide kempfanen staan nu met gebalde vuisten tegenover elkaar.)

PROSPER: Pol verdomme, Pol verdomme...

POL : Ja Proske, ja Proske...

PROSPER: Houd uw manieren... houd uw manieren...

POL: Of anders... of anders...

PROSPER: Dan ... dan....

POL: Ja... dan... dan...

PROSPER: Dan zijn we weg... dan zijn we weg. (*loopt naar Josfien, pakt zijn hoed en loopt naar de deur.*)

JOSFIEN: Dat hebt ge hem eens ferm gezegd Proske. Ik hoop dat uw Bie onze Tonio nu met rust laat. Onze Tonio is veel te goed voor uw Bie.

LOWIS: Wat durft gij zeggen? Niemand is te goed voor ons Bie.

POL: Ik durf zelfs meer zeggen. Niemand is ook maar goed genoeg voor ons Bie en zeker geen billentikker.

JOSFIEN: Denkt gij dat ge meer zijt?

POL: Nee madame, dat denk ik niet. Wij, witpennen, zijn doodgewone mensen. En wij gedragen ons ook zo. Maar gij, billentickers, zijt ook maar doodgewone mensen. Maar gij weet dat niet. Gij blaast uzelf op en loopt rond met zo een dikke nek. Maar 't is allemaal wind madame, niks dan wind. En een scheet is ook maar wind.

JOSFIEN: En als hij van u komt stinkt hij een uur tegen de wind in. Omdat ge stikt van jaloezie op ons en ons café. En nu zijn we weg. En zorg ervoor dat uw Bie onze Tonio met rust laat.

POL: Zorgt gij ervoor dat uwen "Toon" ons Bea met rust laat.

JOSFIEN: Die zet hier gene voet meer in huis. Daar zorg 'ik' voor.

POL: En als hij niet luistert? Wat dan?

JOSFIEN; Dan stuurt ge hem 'stante pede' terug.

POL: Dat zal ik doen, madame 'stampededepede' met mijne rechter voet in het midden van zijn achterste zodat hij in vogelvlucht op uwe biljart landt.

JOSFIEN: Als gij onze Tonio durft aan te raken, dan... dan...

PROSPER: Dan... dan...

POL: Dan... dan...?

JOSFIEN: Dan zal het uwe beste dag niet zijn.

POL: Hou hem thuis. Bind hem desnoods vast aan de poten van uwe biljart, dan kan hem niks overkomen.

JOSFIEN: Met u valt er niet te praten. Kom Proske, we zijn weg.

PROSPER: Ja Joske, ja Joske, we zijn weg, we zijn weg.

LOWIS: Salu... salu

POL: En de kost... de kost. *(als Joske en Proske buiten zijn)* Hebt ge dat ooit meegemaakt, billentickers die ons de les komen spellen in ons eigen kot.

LOWIS: Ge moet maar durven. Maar ik zeg één ding, niet met de deze...

POL: En zeker niet met den deze.

Vijftiende tafereel: Pol – Lowis – Bieke

(Bieke komt binnen van uit de keuken.)

BIEKE: Wat is dat hier "met den deze"?

POL: Joske en Proske Tuts-Debal waren hier.

BIEKE: De ma en pa van Toneke?

LOWIS: Neenee, niet van Toneke, van Antonio.

BIEKE: Wat kwamen die doen?

POL: Zeggen dat gij niet goed genoeg zijt voor “onzen Tonio”.

LOWIS: En dat ge hem moet gerust laten.

POL: Dat hij hier nooit ofte nooit nog een voet in huis mag zetten.

BIEKE: En wat hebt gij gezegd?

POL: Dat ze beter een toontje lager kunnen zingen want dat hun Toontje nog niet half goed genoeg is voor u.

LOWIS: En dat hij u met rust moet laten.

POL: En dat hij een stamp onder zijn achterste krijgt als hij hier ooit nog een voet in dit café durft zetten.

BIEKE: Maar wij zien elkaar zo graag. We kunnen elkaar niet missen.

POL: Ge zult elkaar wel moeten missen. Wij willen niks met die billentickers te maken hebben. En gij ook niet.

BIEKE: Ik wel.

POL: Nee, gij niet. Daar komt niets van in huis.

LOWIS: En dat graag zien, dat gaat wel over.

BIEKE: Dat zegt gij.

LOWIS: Omdat het zo is. Doet gij hier verder in 't café. Dan kan ik in de keuken verder werken.

POL: En ik op mijn duivenkot.

(Lowis gaat naar de keuken, Pol naar zijn duivenkot. Bieke blijft mistroostig zitten met het hoofd in haar handen.)

Zestiende tafereel: Bieke – Toneke - Pol

(Toneke steekt zijn hoofd door de deuropening naar binnen.)

TONEKE: Kiekeboe kleine chouchou.

BIEKE: Toneke, wat doet ge nu?

TONEKE: Mijn lief engelke bezoeken. Dat mag toch.

BIEKE: Nee dat mag niet. Uw ma en uwe pa zijn hier geweest.

TONEKE: Dat weet ik. Ik heb ze uitgelooerd tot ze terug thuis waren. En dan heb ik door het raam naar binnen gepiept tot uw ma en uwe pa weg waren. En nu ben ik hier.

BIEKE: En moet ge direct terug weg. Ge moogt hier gene voet meer binnen zetten.

TONEKE: Wie gaat mij dat beletten.

BIEKE: Mijne pa. Als hij u hier betrapt krijgt ge een stamp onder uw achterste zodat ge los door de deur naar buiten vliegt.

TONEKE: Amai, ik voel precies zijne voet al. Die denkt toch niet dat mijn achterwerk een voetbal is.

BIEKE: Ik weet niet wat die allemaal denkt. Ik weet wel dat ge beter kunt wegblijven.

TONEKE: En dan? Alles opgeven?

BIEKE: 't Zal moeten Toneke. Bij u thuis willen ze mij niet.

TONEKE: En hier willen ze mij niet.

BIEKE: Dus...

TONEKE: Trekken wij er vandoor.

BIEKE: Wablief?

TONEKE: Wij trekken er samen vandoor. Dat uw ouders en mijn ouders blijven vasthouden aan hun oude vetes, dat is hun zaak. Maar wij hebben daar niets mee te maken.

BIEKE: Ge hebt gelijk Toneke. Wij mogen daarvan niet het slachtoffer worden. Anders varen we gelijk Romeo en Julia.

TONEKE: Romeo en Julia? Die ken ik niet. Ten andere wij zijn niet Romeo en Julia maar Tonio en Bea.

BIEKE: Dat weet ik. Maar Romeo en Julia hadden juist hetzelfde aan de hand als wij. Die mochten ook niet trouwen omwille van een vete.

TONEKE: Is het echt? En hoe is dat afgelopen?

BIEKE: Slecht jong. Allebei mordsdood.

TONEKE: Mordsdood? Julia hare pa heeft Romeo toch niet... .kkkrr... kkkrrr (*maakt het gebaar van nek omwringen*)

BIEKE: Nee dat niet. Romeo dacht dat Julia dood was en nam vergif in. Mordsdood natuurlijk. Maar Julia was niet dood maar schijndood. Maar omdat Romeo wel echt

dood was heeft Julia zich met een mes.... poef. (*maakt gebaar van zich met een mes in de buik steken.*)

TONEKE: Amai da's straffen toebak. Dat mag ons zeker nooit overkomen. Dus... we zijn schuppes. (weg.)

BIEKE: Dat is rapper gezegd dan gedaan. Ik geraak hier nooit weg.

TONEKE: Toch wel. We moeten alleen het geschikte moment afwachten. Is er geen avond in de week dat uw ma weg is?

BIEKE: Jawel, deze avond al. Er is vergadering van de vrouwenbond. Die wil ze voor geen geld van de wereld missen.

TONEKE: Dan zijn we deze avond 'ribbedebie'.

BIEKE: Zeg Toneke, gij gaat er nog al een geit van door. Deze avond al?

TONEKE: Ja Bieke, deze avond al. Van uitstel komt afstel. Wij moeten de koe direct bij de horens pakken.

BIEKE: Ge wilt toch niet gaan boeren zeker?

TONEKE: Natuurlijk niet. Ik wil zeggen dat we deze kans moeten grijpen.

BIEKE: Onze pa is er ook nog zulle.

TONEKE: Dat is ook waar. Die moeten we ook naar buiten werken. Maar hoe?

BIEKE: Misschien kan Stoffel helpen.

TONEKE: Stoffel? Dan moet hij wel hier zijn.

BIEKE: Stoffel is altijd hier als ons ma weg is. Hij weet dat ik dan in 't café ben.

TONEKE: Dan moet Stoffel uwe pa naar buiten lokken.

BIEKE: Misschien naar zijn duivenkot.

TONEKE: 't Is 's avonds wel donker hé Bieke.

BIEKE: Onze pa heeft licht op zijn duivenkot. Maar of Stoffel hem mee krijgt?

TONEKE: Maak Stoffel zijne kop zo zot dat hij niet lost voor uwe pa toegeeft.

BIEKE: Hoe moet ik dat doen?

TONEKE: Beloof hem iets, gelijk wat, het zotste 't eerste.

BIEKE: Ik weet iets heel zot. Maar ik weet niet of ik dat mag doen.

TONEKE: Ge moet het doen. Het doel heiligt de middelen.

BIEKE: Dan vertel ik hem dat ik met hem ga trouwen.

TONEKE: Hela, hela, het moet ook niet te zot zijn hé.

BIEKE: Het doel heiligt de middelen hé Toneke. Ge hebt het zelf gezegd.

TONEKE: 't Is goed. Zolang ge maar niet meent wat ge zegt. Ik maak mijn valies en van zodra het donker wordt sta ik buiten te wachten. Gij zet uw valies gereed op uw kamer en zo rap de kust veilig is zijn we de pist in.

BIEKE: Dat komt allemaal zo onverwacht. Ik weet niet of ik wel weg wil.

TONEKE: Wilt ge mij?

BIEKE: Natuurlijk wil ik u. Ik wil niets liever.

TONEKE: Dan zit er niets anders op. Deze avond zijn we ribbedebie.

BIEKE: Goed, we doen het. Misschien krijgen ze hier dan hun verstand terug en kunnen we terugkomen en trouwen.

TONEKE: En anders trouwen we elders, maar trouwen doen we.

BIEKE: Gij klinkt zo overtuigend dat ik mij gerust voel. Maar het wordt wel heel spannend.

TONEKE: Maar lukken doet het. Tot deze avond.

BIEKE: Zoals afgesproken. *(Pol komt ongezien binnen en hoort de volgende woorden.)* En maak nu maar rap dat ge weg zijt voor onze pa binnenkomt.

TONEKE: Zou die mij echt een stamp onder mijn achterste verkopen?

BIEKE: Daar ben ik heel zeker van.

TONEKE: Ik niet. Zo is uwe pa niet. Ik durf wedden dat die mij niks doet.

POL: Ik zou daar toch niet te veel op verwedden, "Tonio".

(Bieke en Toneke kijken verschrikt naar Pol.)

TONEKE: Ha daar zie, de Pol.

POL: Ha daar zie, Toneke Tuts. En hoe gaat het zo, Antonio?

TONEKE: Redelijk Pol, redelijk.

POL: Heeft uw ma u niet gezegd dat ge hier gene voet meer moogt binnenzetten.

TONEKE: Ja... nee... 't is te zeggen...niet dat ik weet.

POL: Dat zal dan nog wel komen. Ik heb haar alvast beloofd dat ik u zou buitenstampen als ge het moest riskeren.

TONEKE: (*beschermt met beide handen zijn achterwerk*) Niet doen Pol, ik heb dat niet zo graag.

POL: Eerst zou ik willen weten wat ge hier komt doen?

TONEKE: Oh, niks speciaal, alleen zo maar wat praten met Bieke, niet waar Bieke?

BIEKE: Jaja pake, zo is 't.

POL: En waarover wilde gij 'alleen zo maar' wat praten met ons Bieke, als ik zo curieus mag zijn?

TONEKE: Over niks speciaals... zomaar... "over koetjes en kalfjes." (*Bieke knikt ijverig van 'ja'.*)

POL: Hoor eens aan zeg, over "koetjes en kalfjes". Ge wilt toch niet gaan boeren zeker?

TONEKE: Da's straf. Dat vroeg Bieke mij ook al.

POL: Misschien is er dan wel iets van aan?

TONEKE: Nee Pol, ik wil zeggen dat ik zo maar wat kwam praten over... over... wel, over 't één en 't ander.

POL: En dat is nu juist mijn vraag: wat is 't één en wat is 't ander?

TONEKE: Wel Pol, dat is heel simpel.... 't één is 't één... en 't ander.. is 't ander. Verstaat ge dat?

(Pol stelt zich op voor Toneke, kijkt hem recht in de ogen en balt de vuisten. Hij begint hevig te beven, zogezegd van koleire. Bieke gaat vol schrik achter de toog staan.)

POL: Nee verdomme, daar versta ik niks van. Ik wil weten wat er hier van de kwestie is. Wel, ik hoor niks, ik hoor niks.

TONELE: (*bekijkt Pol rustig van kop tot teen*) Moet ik nu bang zijn?

POL: Ziet ge niet dat ik bibber?

TONEKE: Is dat van schrik of van koleire?

POL: Van koleire verdomme!

TONEKE: Dat moet ge niet doen Pol. Dat is slecht voor uwen tikker. En ik heb toch gene schrik, allee, toch niet veel. Zolang ge maar niet begint te sjotten.

POL: Miljaar, ik dacht dat ge door uw knieën zou knikken van schrik.

TONEKE: Ikke? Bijlange niet. Ik ben dan wel een billentikker maar geen knieëknikker.

POL: Ja verdorie, daar zit meer in uw lijf dan ik gedacht had.

TONEKE: Ge dacht zeker, ik zal dat onnozel Toneke eens rap de stuipen op het lijf jagen, die simpele duif..

POL: Simpele duif? Dat moogt ge nooit zeggen Toneke. Simpele duiven bestaan niet. Hebt ge al ooit eens een duif van heel dichtbij goed bekeken? Die heldere oogskes in dat fier koppeke op dat sierlijk lijf? En hebt ge al ooit eens zo een vleugel open gestreken en die pennen gevoeld? Om nog maar te zwijgen over hoe slim zo een beesteke is. Honderden kilometers van huis wordt dat gelost.... dat gaat de lucht in....*(Pol wijst met de vinger naar boven, Toneke wijst mee)*... dat vliegt daar eens in 't rond... *(Pol tekent een cirkel in de lucht, nagebootst door Toneke)* ... dat kiest zijn richting..*(Pol wijst een richting aan, gevolgd door Toneke)* ... en hop, dat kliëft door de lucht..;*(Pol maakt met gebogen armen het gebaar van vliegen, Toneke vliegt mee)* ... weer of geen weer, wind in 't gat of wind op kop, recht naar huis, naar zijn eigen kot.

TONEKE: Pol jong, als ik u zo bezig hoor krijg ik ook goesting om duivenmelker te worden.

POL: Gij duivenmelker? Toneke jongske, ik durf wedden dat ge niet eens de tepelkes weet staan.

TONEKE: De tepelkes? Ergens tussen de pluimkes zeker.

POL: Ergens tussen de pluimkes, zegt 'em. *(Pol begint te lachen, Toneke lacht mee. Wanneer Pol stopt met lachen lacht Toneke onbedaarlijk verder. Pol brult)* Zal 't gaan ja! *(Het lachen stopt abrupt)* Wat valt er hier te lachen?

TONEKE: Ik weet het niet Pol. Maar ik moest zo lachen omdat gij zo moest lachen. En ik wist niet dat gij al gestopt waart met lachen.

POL; Toneke, gij zijt misschien niet zo een slecht manneke als ik dacht. Maar uw plaats is in 't biljartlokaal bij de billentikkers. En ons Bieke hoort hier thuis, tussen de witpennen. Goed verstaan?

TONEKE: Ja Pol, goed verstaan, maar...

POL: Niks te maren. Zeg nog maar rap een goede dag tegen ons Bieke en laat u hier nooit meer zien. Want mijne voet begint stilaan toch te jeuken.

TONEKE: Oei oei oei, dan ben ik weg. En krab maar eens aan uwe voet, dat is ook goed tegen de jeuk. Dag Bieke.

BIEKE: Dag Toneke.

TONEKE: Tot in de pruimentijd hé.

BIEKE: Wanneer is dat?

TONEKE: Als ze rijp zijn zeker.

BIEKE: Maar wanneer zijn ze rijp?

TONEKE: Dat heb ik u daarstraks toch verteld. Tot dan.

BIEKE: Ha ja, tot dan.

(Toneke vertrekt.)

POL: Prullenventje verdorie, dat hij u met rust laat en met zijne keu gaat spelen. Ik hoop dat het voorgoed gedaan is met die komedie.

BIEKE: Ge moogt gerust zijn pake. Ge zult Toneke hier nooit meer terugzien.

POL: Tot in de pruimentijd, zei hij. Als ze rijp zijn, zei hij. Heeft hij u echt verteld wanneer de pruimen rijp zijn?

BIEKE: Jazeker pake.

POL: En wanneer zijn ze rijp?

BIEKE: Nu.

POL: Nu? Verdorie Bieke, durf niets uithalen achter mijn rug. Goed verstaan hé.

BIEKE: Ja pake, Toneke en ik hebben het allebei heel goed verstaan.

Zeventiende tafereel: Bieke – Toneke – Pol – Lowis – Stoffel – Staafke

(De avond is gevallen. Het café is verlicht maar nog verlaten. Buiten brandt straatverlichting. Stoffel en Staafke komen binnen en zetten zich op een hoge stoel aan de toog.)

STOFFEL: Volk!

STAAFKE: Volk!

(Bieke komt binnen van achter de toog.)

BIEKE: Ha daar zie, de jongens die mij zo graag zien.

STOFFEL: Gij zijt ook het mooiste meisje van het dorp.

STAAFKE: Het mooiste meisje.

BIEKE: Dat hebt ge nogal gezegd, fletskonten. Een pintje zeker?

STOFFEL: Zoals gewoonlijk.

STAAFKE: Zoals gewoonlijk.

STOFFEL: Is uw ma nar de vergadering?

BIEKE: *(terwijl ze twee glazen schenkt)* Ja Stoffel, zoals gewoonlijk.

STOFFEL: Dat wist ik.

STAAFKE: Ik ook.

STOFFEL: En daarom ben ik gekomen.

STAAFKE: Ik ook.

BIEKE: Stoffel ik ben blij dat ge gekomen zijt. Wij moeten eens klappen.

STOFFEL: Klappen? Wij? Is dat echt?

BIEKE: Ja Stoffel, dat is heel echt. *(gebaart naar Staafke)* Maar wel onder vier ogen.

STOFFEL: Dan moet Staafke...?

BIEKE: Ja, Staafke moet even gaan wandelen.

STAAFKE: *(schudt heftig 'nee')* Staafke wil niet gaan wandelen.

BIEKE: Dan kunnen Stoffel en ik niet onder vier ogen klappen.

STOFFEL: En als hij zijn ogen dicht doet?

BIEKE: Dan hoort hij nog alles.

STOFFEL: Dat is waar. Hij moet zijn ogen dicht doen en zijn vingers in zijn oren steken.

BIEKE: Zo kan het ook.

STOFFEL: Hebt ge dat gehoord Staafke? Ga daarvoor zitten met uw ogen toe en uw vingers in uw oren.

(Staafke schudt heftig van 'neen'.)

STOFFEL: Niet tegenwerken. Bieke wil met mij klappen.

(Stoffel neemt Staafke vast en duwt hem naar voor aan een tafeltje.)

STOFFEL: Hier schoon zitten gij, oogjes dicht en vingers in de oren. *(Staafke weigert zijn vingers in de oren te stoppen.)* Vingers in de oren heb ik gezegd. En rap. Ja zo is 't goed.

(Staafke keert zich nog eens om, haalt de vingers uit de oren en zet een lange neus. Dan keert hij zich snel terug naar het publiek, sluit de ogen, stopt zijn vingers in de oren en trekt een zo onnozel als mogelijk gezicht. Tijdens het gesprek luistert hij echter stiekem mee en zijn de emoties van zijn gezicht af te lezen. Stoffel is intussen terug tot bij Bieke gegaan.)

STOFFEL: Nu zijn we onder vier ogen en vier oren. Zeg het nu maar.

BIEKE: Wel Stoffel, ik heb nog eens goed nagedacht over u en mij.

STOFFEL: En?

BIEKE: Ik doe het.

STOFFEL: Wat doet ge Bieke?

BIEKE: Met u trouwen. Ik doe het.

STOFFEL: Trouwen? Met mij?

BIEKE: Ja, met u.

STOFFEL: En gaan we dan samen 'roekedekoe' doen?

BIEKE: Ja Stoffel, als ge hard genoeg koert doen we het zoveel ge
maar wilt.

STOFFEL: Roededekoe, roekedekoe. Bieke ik kan niet meer wachten. Wanneer trouwen we?

BIEKE: Zo rap mogelijk.

STOFFEL: Zo rap mogelijk. Staafke hoort ge dat? (*Staafke schudt 'neen'.*) Dat is ook waar,
gij kunt niks horen. (*Staafke knikt 'neen'.*)

BIEKE: Er is wel één voorwaarde.

STOFFEL: En die is?

BIEKE: Ge moet eerst leren duiven melken want gij wordt de baas van "De Witpen".

STOFFEL: Ik vraag uwe pa om mij alles te leren.

BIEKE: Wanneer gaat ge dat doen?

STOFFEL: Deze week nog.

BIEKE: Dat is veel te laat jong. Gij ziet mij precies niet graag.

STOFFEL: Toch wel Bieke, ge moest eens weten hoe graag ik u zie. Ik begin er morgen al
aan.

BIEKE: Morgen pas? Kunt ge daar vandaag niet mee beginnen?

STOFFEL: Gij kunt precies niet wachten om met mij te trouwen..

BIEKE: Natuurlijk niet, zo rap mogelijk heb ik gezegd.

STOFFEL: Vandaag zal toch moeilijk gaan. 't Is buiten donker zulle.

BIEKE: Onze pa heeft licht op zijn duivenkot. En hij heeft een jonge duiver en een jong
duivinneke zitten. Misschien krijgt ge die wel om te oefenen.

STOFFEL: Denkt ge dat? (*Bieke knikt overtuigend van 'ja'*) Dan beginnen we er direct aan.
En ik vraag uwe pa ineens om met u te trouwen.

BIEKE: Nee Stoffel, niet doen. Hij mag dat nog niet weten.

STOFFEL: Waarom niet?

BIEKE: Zolang ge niet kunt duiven melken gaat hij 'nee' zeggen.

STOFFEL: Dat zou kunnen. Dus eerst leren duiven melken...

BIEKE: En dan vragen om te trouwen.

STOFFEL: Dat moet ik goed onthouden: eerst leren duiven melken en dan vragen om te trouwen.

BIEKE: Zo is het, in die volgorde

STOFFEL: Ik hoop dat ik 't één niet voor 't ander zeg. Eerst duiven melken en dan trouwen.
Duiven melken en dan trouwen.

(Staafer leeft ongezien mee met zijn vriend. We horen gestommel achter de toog. Pol komt binnen. Bieke doet heimelijk teken op Stoffel.)

STOFFEL: Pol, Bieke en ik gaan trouwen.

(Bieke en Staafer schudden allebei heftig 'neen'.)

POL: Allee jong wat ge nu zegt.

(Stoffel beseft dat hij een flater geschoten heeft en klopt met zijn twee vuisten tegen zijn voorhoofd.)

STOFFEL: Stommerik, stommerik, ik mocht dat nog niet zeggen. Gij moet mij eerst leren duiven melken. Kom we gaan naar uw duivenkot. Wij beginnen er direct aan.

POL: Nu toch niet meer zeker. 't Is donker zulle.

STOFFEL: Dat weet ik. Maar gij hebt licht op uw kot.. En Bieke kan niet meer wachten. (*pakt Pol vast.*) Kom, meekomen.

POL: (*trekt zich los*) Wat hebt ge die sukkelaar nu weer in zijn oren geblazen?

BIEKE: Niks pake, maar ge kent Stoffel toch. Hij wil persé met mij trouwen. En om er vanaf te zijn heb ik gezegd dat hij eerst moet leren duiven melken. En nu is hij niet meer te houden.

POL: Zeg Stoffel, dat kan wachten tot morgen hé.

STOFFEL: Nee Pol, dat kan niet wachten want Bieke kan niet wachten.

POL: Bieke wat moet ik daarmee aanvangen?

BIEKE: Even meegaan tot op het duivenkot pake. Dan is Stoffel content. En neem Staafke ook maar mee.

(Staafke staat recht en komt tot bij Stoffel om mee te gaan.)

POL: Allee, 't is goed voor éne keer. Die lorejassen lossen toch niet. Tot zo dadelijk.

BIEKE: Neem gerust uw tijd pake. Er is niks dat presseert.

(Stoffel steekt zijn duim omhoog naar Bieke ten teken dat alles in orde komt. Pol, gevolgd door Stoffel en Staafke gaan naar het duivenkot. Zodra ze weg zijn komt Toneke binnen met zijn valies in de hand.)

TONEKE: 't Is gelukt. Pak rap uw valies en we zijn de pist in. (weg)

BIEKE: Ik vind het zo erg om onze pa en Stoffel zo te bedriegen.

TONEKE: Het kan niet anders Bieke. 't Is zo of 't is niks.

BIEKE: En ons ma och arme. Ik heb nu al spijt.

TONEKE: Er is geen tijd voor spijt.

BIEKE: Die overleeft dat niet.

TONEKE: *(heeft een brief vast)* Ik heb een schoon briefje geschreven om alles uit te leggen.

BIEKE: Staat daar in dat we terugkomen als we mogen trouwen?

TONEKE: Dat staat daar allemaal in.

BIEKE: Maar hoe gaan we dat weten? Ze kunnen ons toch niet bereiken.

TONEKE: Dat kunnen ze wel. Haal nu rap uw valies of 't is te laat.

BIEKE: Ze staat klaar. Ik ben zo terug.

(Toneke legt de brief neer op de toonbank. Hij opent de deur naar de koer en luistert of hij niemand hoort naderen. Dan sluit hij de deur en wacht aan de buitendeur.)

TONEKE: Bieke, zet er vaart achter. Ik zou niet willen dat uwe pa ons verrast.

(Bieke komt binnen met haar valies en kijkt in het rond.)

BIEKE: Ga ik dat hier nooit meer terugzien?

TONEKE: Dat ligt niet aan ons. Kom, we maken dat we weg zijn. Want als uwe pa ons te pakken krijgt zijn we er aan voor de moeite.

(Bieke en Toneke vertrekken. Op het moment dat ze naar buiten gaan komt Staafke naar binnen. Hij blijft eerst verbouwereerd staan, loopt dan naar de buitendeur om te kijken. Hij loopt terug naar de deur van de koer, nog eens naar de buitendeur en begrijpt blijkbaar dan pas wat er staat te gebeuren. Hij loopt naar de koer en schreeuwt luidkeels)

STAAFKE: Pol! Pol! Ze zijn weg.

(Even later komen Staafke, gevolgd door Pol en Stoffel binnen gestormd. Staafke wijst naar de voordeur.)

STAAFKE: Ze zijn weg,... ze zijn weg... Bieke en Toneke zijn weg.

(Pol, door Stoffel gevolgd als zijn schaduw, loopt naar de voordeur, opent deze en kijkt op straat. Dan komt hij terug naar binnen.)

POL: Is ons Bieke weg met Toneke?

STAAFKE: En met haar valies.

POL: Met haar valies?

STAAFKE: Ja Pol, ze zijn ribbede... ribbede... ribbedebie.

POL: Zeg dat het niet waar is hé. En dat terwijl ons Lowis er niet is. Bieke wat doet ge toch?

STOFFEL: Mij bedriegen Pol. Dat doet ze. Bieke heeft mij bedrogen.

POL: Gij hebt haar geholpen om mij te bedriegen.

STOFFEL: Zij had mij beloofd om met mij te trouwen . Maar eerst moest ik leren duiven melken. Ik moest er direct aan beginnen, zei ze. Deze avond nog, zei ze. Dan zou ze met mij trouwen. En met mij roekedekoe doen, zei ze.

POL: Met u trouwen! Gij onnozelaar!

STOFFEL: En ik zou van u een koppel jonge duiven krijgen om te oefenen, zei ze. *(Staafke steunt Stoffel met telkens overtuigend 'ja' te knikken.)*

POL: Een stamp onder uw kont kunt ge krijgen, dat zeg ik.

(Stoffel en Staafke houden hun handen als bescherming op hun achterwerk.)

STOFFEL: Dat moogt ge niet doen, Pol. Dat doet pijn.

STAAFKE: Dat doet pijn.

POL: Maak dan alle twee dat ge vanonder mijn ogen komt. En laat u hier de eerstvolgende dagen niet meer zien.

STOFFEL: Dat is goed Pol. Kom Staafke.

STAAFKE: Dat is goed Pol. Kom Stoffel.

(Stoffel en Staafke druipen af. Als ze buitengaan komt Lowis naar binnen.)

LOWIS: Wat is hier gaande? Die twee druipen af als geslagen honden.

POL: Ze is weg Lowis.

LOWIS: Wie is weg?

POL: Ons Bieke. Ze is er vandoor met Toneke. Voor goed.

LOWIS: En gij laat dat zo maar gebeuren?

POL: Ze heeft mij in de val gelokt. Ze stuurt mij met die twee patriotten naar mijn duivenkot. En intussen gaat ze er van door met dat stuk ongeluk van hier tegenover.

LOWIS: Hoe is het mogelijk, hoe is het in Gods naam mogelijk!

POL: Dat vraag ik mijn eigen ook af. Maar 't is wel zo.

(Josfien en Prosper komen binnen gestormd.)

JOSFIEN: Is onze Tonio hier? Hij is weg met zijn valies en zijn kleren. En Tientontet heeft hem hier zien binnen gaan.

POL: Ze zijn weg Josfien, alle twee.

JOSFIEN: Weg? Onze Tonio met uw Bie?

POL: Neen? Ons Bea met uwen Toon!

PROSPER: Dat meent ge niet, dat meent ge niet.

POL: Dat meen ik wel, dat meen ik wel.

JOSFIEN: Dat moest ervan komen. Uw Bie heeft onze Tonio betoverd.

LOWIS: Neen madame, uwen Tonio heeft ons Bea hare kop zot gemaakt.

JOSFIEN: Ze zijn in ieder geval van hier uit vertrokken. Dus in 't uw schuld en kunt gij ze gaan zoeken.

POL: Ik ze gaan zoeken? Nooit van mijn leven niet. Als ze groot willen zijn dat ze dan hun plan trekken. En als gij uwen Toon terug wilt zoek ze dan zelf.

LOWIS: Pol toch.

JOSFIEN: Ik zoek ze niet. Gaan lopen met een witpen, hoe durft hij. Ik voel mij zo vernederd.

PROSPER: Joske toch, Joske toch.

POL: Hij kon het slechter treffen dan met een witpen. Hij is tenslotte ook maar een billentikker.

JOSFIEN: Maar veel te goed.....!

POL: Niet goed genoeg... !

LOWIS: Stop met ruzie maken. Zo krijgen we onze kinderen niet terug. Ik kan er niet bij dat ze zo maar vertrekken zonder iets te zeggen. Of zonder iets achter te laten.

PROSPER: *(heeft wat over en weer staan lopen)* Hier ligt iets op de toog, op de toog.

(Prosper neemt de brief die Toneke achtergelaten heeft. Pol komt naar hem toegelopen en grist de brief uit zijn hand. Hij opent hem en begint te lezen.)

JOSFIEN: Hardop lezen, wij willen het ook weten.

(Pol leest luidop voor.)

POL: Liefste ouders, alle vier.

Als ge dit briefje leest zijn we al ver weg. Het spijt ons dat we u zoveel verdriet moeten doen maar we kunnen niet anders omdat we elkaar zo graag zien en zonder elkaar niet kunnen leven. Wij vragen u vergiffenis voor het verdriet want wij twee zien u alle vier even graag. Als de billentickers ooit de witpennen waarderen en de witpennen af en toe billen tikken zal er terug vrede zijn in ons geliefd dorpje en mogen we misschien trouwen. Als het zover is laat het ons dan weten.

Uw liefhebbende kinderen Bieke en Toneke.

P.S (pe se) Ge kunt ons bereiken door het volgend bericht te plaatsen in de krant "Het nieuws van de dag". "Billentickers en witpennen verzoend. Thuiskomst gewenst, geen sancties voorzien, huwelijk geen bezwaar."

JOSFIEN: Ik denk er niet aan om zo een bericht in de gazet te zetten. Kom Proske, we zijn weg.

PROSPER: Ja Joske, ja Joske.

JOSFIEN: En nooit, hoort ge dat, nooit zet ik hier nog een voet over de drempel. En nooit, hoort ge dat, nooit zal ik uw Bie aanvaarden als mijn schoondochter.

PROSPER: Nooit hoort ge dat, nooit hoort ge dat.

POL: Stap het maar af, madame Joske en mijnheer Proske, Proske. En nooit, hoort ge dat, nooit wil ik u hier nog terugzien. En nooit, hoort ge dat, nooit zal ik uwen Toon aanvaarden als mijn schoonzoon.

LOWIS: Blijf toch kalm, Pol.

(Josfien en Prosper vertrekken.)

POL: Hier zitten we met de gebakken peren. Ons dochter is weg met de zoon van onze grootste vijand. Die zien we nooit meer terug.

LOWIS: Dat ligt aan onszelf hé Pol.

POL: Hoezo aan ons zelf? Ha neen hé Lowis, wij zetten geen bericht in de gazet. Ik vertik het. Ik ga naar mijn duiven. Die bedriegen mij niet gelijk ons Bie.

LOWIS: *(als Pol weg is)* Vertikt het zoveel ge wilt. Ik wil mijn kind terug. Ik ga daar direct werk van maken. *(gaat naar de keuken.)*

D O E K

VIERDE BEDRIJF

Achttiende tafereel: Pol – Lowis – Prosper – Josfien

(Enkele weken later. Lowis staat achter de toog en blinkt de glazen op. Ze zingt zacht of neuriet een melodie. Josfien en Prosper komen binnen.)

LOWIS: Ha daar zie, Prosper en Josfien. Kom binnen en zet u. *(zet stoelen klaar rond een tafel.)* Wat haal ik u om te drinken? 't Is van 't huis.

JOSFIEN: Voorlopig niets. Ik vraag mij af waarom ge ons laat komen?

PROSPER: Dat vragen wij ons af.

LOWIS: Dat ga ik u direct vertellen. Ik roep eerst onze Pol. *(loopt naar de deur achter het buffet.)* Pol... Pol, kom eens kijken wie er hier is.

(Pol komt naar binnen.)

POL: Verdomme, wat komt gij hier doen?

JOSFIEN: Dat vraag ik mij ook af.

PROSPER: Ik ook.

POL: Ik had toch gezegd dat ik u hier nooit ofte nooit meer wilde zien.

JOSFIEN: En ik had gezworen om hier nooit ofte nooit nog een voet binnen te zetten.

LOWIS: En ik dacht: Zeg nooit nooit . En daarom heb ik Prosper en Josfien laten komen.

POL: En waarom?

JOSFIEN: Ja, waarom?

PROSPER: Waarom? Waarom?

LOWIS: Daarom. Ik heb goed nieuws. Ons Bieke en Toneke komen terug.

JOSFIEN: Daar sta ik niet voor te springen.

POL: Ik ook niet.

LOWIS: Het gaat hier wel om onze dochter en uwe zoon.

PROSPER: Dat is waar Lowis, dat is waar.

POL: Hoe komt het dat ze terugkomen? Ze zouden alleen maar terugkomen als ze mochten trouwen. Zijn ze van gedacht veranderd?

LOWIS: Zij niet, wij zijn van gedacht veranderd.

POL: Wablief! Zijn wij van gedacht veranderd?

JOSFIEN: Ik alleszins niet.

PROSPER: Niet, niet, niet.

POL: Ik zeker niet.

LOWIS: Ik wel. Ik heb dat bericht geplaatst in "Het nieuws van de dag". En dat betekent...

JOSFIEN: Zo maar achter onze rug!

PROSPER: Achter onze rug, achter onze rug!

POL: Zonder dat ik daar iets van wist!

LOWIS: Ik had geen ander keus.

POL: Dat had ge niet mogen doen.

JOSFIEN: Ik ben daar radicaal tegen.

PROSPER: Er tegen, er tegen.

LOWIS: Ik wil mijn kind terug ook al trouwt ze met Toneke.

JOSFIEN: Wie spreekt er hier over trouwen?

PROSPER: Wie? Wie?

POL: Nooit van mijn leven niet.

JOSFIEN: Onze Tonio trouwt niet met een witpen, nooit.

POL: Ons Bea trouwt niet met een billentikker, jamais de la vie.

LOWIS: Kunnen we die eeuwenoude vete niet gewoon achter ons laten? Is die belangrijker dan het geluk van ons kinderen?

JOSFIEN: Het geluk van ons kinderen? Onze Tonio wordt nooit gelukkig met uw Bie.

POL: Hela madame Tuts, let op uw woorden. Uwen Toon mag van geluk spreken dat hij iemand kan krijgen als ons Bie.

JOSFIEN: Zoals uw Bie kan hij er honderd krijgen.

POL: En zoals uwen Toon kan zij er duizend krijgen.

LOWIS: Maar Toneke wil er maar één van die honderd en dat is ons Bieke. En ons Bieke wil er maar één van die duizend en dat uw Toneke. Als die twee echt van elkaar houden kunnen wij daar toch niets aan doen.

JOSFIEN: En toch zeg ik neen... nooit.

PROSPER: Nooit, nooit.

POL: Ik zeg ook nooit, tenminste als...

JOSFIEN: Als wat?

POL: Als het kalf niet verdronken is.

JOSFIEN: Welk kalf?

POL: 'Het' kalf.

JOSFIEN: Van beesten ken ik niks.

LOWIS: Komaan Josfien, onze Pol wil zeggen dat... wel .. dat Toneke en Bieke al enkele weken weg zijn. En zoveel geld hebben die niet. Dus huren die waarschijnlijk maar één kamerke met één bed. En dus...

JOSFIEN: Die slapen toch niet in 't zelfde bed zeker?

LOWIS: Meer dan slapen vrees ik.

POL: En dus zou het kunnen dat het kalf verdronken is.

JOSFIEN: Hoort ge dat Proske, het kalf is verdronken. Wat doen we daarmee?

PROSPER: Het vilbeluik laten komen Joske, het vilbeluik.

JOSFIEN: Het vilbeluik, zegt hij, het vilbeluik. Trek met zo iemand naar de oorlog. Ik geef het op of ik word nog zot.

PROSPER: Zot, zot,zot.

LOWIS: En gij Pol, wat zegt gij?

POL: Wat valt er nog te zeggen? Laat ze maar komen zeker, het kan mij allemaal niet meer schelen. *(Pol gaat voor aan de toog staan met de rug gekeerd naar de anderen.)*

JOSFIEN: Wanneer komen ze terug?

LOWIS: Eigenlijk zijn ze er al. Ze wachten op de koer tot ze binnen mogen. Momentje.

Negentiende tafereel: Pol – Lowis – Josfien – Prosper – Bieke - Toneke

(Lowis haast zich naar de deur van de koer, opent deze en roept.)

LOWIS: Kom maar binnen, ge zijt alle twee van harte welkom.

(Bieke en Toneke komen binnen. Bieke vliegt direct in de armen van Lowis. Toneke weet zich niet direct een houding te geven.)

TONEKE: Dag ma, dag pa.

PROSPER: Dag Tonio, dag Tonio. *(Josfien zwijgt.)*

TONEKE: Bieke en ik zijn terug.

PROSPER: Dat is goed jong, dat is goed.

LOWIS: Wij zijn allemaal heel blij dat ge terug zijt.

TONEKE: Gij ook ... make?

JOSFIEN: Blij? Ik moet mij inhouden om u geen lap rond uw oren te geven.

TONEKE: Daarvoor ben ik wel te groot hé ma. En Bieke en ik hebben heel veel spijt van wat we gedaan hebben. Maar we konden echt niet anders.

JOSFIEN: Wij hadden toch eerst kunnen klappen.

TONEKE: Klappen met iemand die niet wil luisteren, dat gaat niet. Heb ik geen gelijk pa?

PROSPER: Groot gelijk, Tonio, groot gelijk.

JOSFIEN: Gij moet die snotneus nog gelijk geven gij.

PROSPER: De waarheid is de waarheid Joske, de waarheid is de waarheid.

JOSFIEN: De waarheid is dat ik hier zit te bibberen van koleire.

TONEKE: Ik begrijp dat ge kwaad zijt, make. En daarom appreciëren Bieke en ik het zoveel te meer dat wij mogen trouwen.

JOSFIEN: Wie zegt dat gij moogt trouwen?

TONEKE: Gij hebt toch dat bericht in de gazet gezet.

JOSFIEN: Daar wist ik niets van. Want dan was het niet waar geweest.

TONEKE: Ge gaat toch niet terugkrabbelen?

JOSFIEN: En als ik dat doe, wat dan?

TONEKE: Dan is dat verloren moeite want Bieke en ik trouwen toch.

JOSFIEN: Als ik toch niets te zeggen heb doet ge maar wat ge niet laten kunt.

TONEKE: Merci make. En van u mogen we toch ook hé pake?

PROSPER: Tuurlijk Tonio, tuurlijk, tuurlijk, tuurlijk. Kom hier jong.

(Prosper en Toneke geven elkaar een dikke knuffel.)

TONEKE: Er valt een pak van mijn hart. Eindelijk is alles in orde.

LOWIS: Maar alles is nog niet in orde.

(Lowis doet met haar hoofd teken richting Pol. Bieke, gevolgd door Toneke gaan voetje voor voetje tot bij Pol.)

BIEKE: Dag pake.

POL: Hhhmmm.

BIEKE: Wij zijn terug.

POL: Ja.

BIEKE: Zijt ge kwaad?

POL: Heel kwaad.

BIEKE: Ik heb er u ferm ingeluisd hé.

POL: Dat is het minste wat ge kunt zeggen. Ge hebt zeker goed gelachen achter mijne rug?

BIEKE: Nee pake, ik heb geweend.

POL: Geweend?

BIEKE: Ja van spijt omdat ik u en Stoffel zo moest bedriegen.

POL: Dat moest ge niet.

BIEKE: Dat moest ik wel. Gij zou anders nooit toegeven. Daarvoor ken ik u veel te goed. En ik kan niet zonder Toneke.

POL: En wat doet ge met Stoffel? Ge hebt die sukkelaar serieus op stang gejaagd. Die draait helemaal over zijn toeren.

BIEKE: Ik had dat niet mogen doen.

POL: Ge hebt het wel gedaan. En wat nu?

BIEKE: Hem troosten zeker.

POL: Dat heel zeker. Maar hoe?

BIEKE: Misschien kunt gij daarmee helpen pake.

POL: Ik? Nu nog schoner. Ik heb hem geen blaasjes wijsgemaakt.

BIEKE: Ge zou hem misschien toch twee jonge duifjes kunnen geven, en liefst een duiver en een duivinneke.

POL: Nu moet ik er nog voor opdraaien.

BIEKE: Ik zie geen andere mogelijkheid pake.

POL: Allee 't is goed omdat gij het zijt. En omdat Stoffel zijn verdriet niet verdient.

BIEKE: Bedankt pake. Gij zijt het liefste pake van de hele wereld.

POL: Jaja, nu wel.

BIEKE: En mag ik nu trouwen?

POL: Trouwen? Mijn liefste kind, daar heeft mij nog geen enkele man om uw hand gevraagd.

BIEKE: Dat zal dan direct gebeuren zie. Alle Toneke, 't is aan u.

TONEKE: (*schraapt zich een paar maak de keel*) Zeg ... euh ... Pol...

POL: Ja ...euh Tonio...

TONEKE: Mag ik u om de hand vragen van uw dochter Bea.

POL: Alleen maar haar hand?

TONEKE: Nee, ik wil ze eigenlijk helemaal.

POL: Ha zo, ge wilt ze helemaal. Om wat te doen?

TONEKE: Om mee haar te trouwen verdomme.

POL: Ha zo, ge wilt met haar trouwen! Zeg dat dan direct.

TONEKE: Nu is het er uit. Mag ik..... mogen we... Bieke en ik ... trouwen?

POL: Ik zal maar ja zeggen zeker. Ge lost immers toch niet.

TONEKE: Merci hé Pol, ge maakt ons allebei heel gelukkig.

POL: Maar één ding wil ik nog vragen.

TONEKE: Vraag maar op.

POL: *(heel vertrouwelijk met Toneke)* Is het kalf ... verzopen?

TONEKE: Of het kalf verzopen is, dat weet ik niet. Het heeft in ieder geval wel goed gedronken.

POL: Dan zijt ge toch niet zo een snulleke als ik altijd gedacht heb.

TONEKE: Bedankt Pol, dat ge er zo over denkt. En kom nu aan tafel zitten met ons ma en onze pa. Ik denk dat er tussen u vier nog het één en het ander moet besproken worden.

BIEKE: En bijgelegd. Intussen gaan Toneke en ik wat wandelen in 't dorp.

TONEKE: En daarna samen iets drinken in "De drie billen".

BIEKE: Dan kan heel het dorp zien dat wij terug zijn.

TONEKE: En dat die vete tussen billentickers en witpennen van de baan is.

(Bieke en Toneke vertrekken.)

Twintigste tafereel: Pol – Lowis – Josfien - Prosper

(Pol en Lowis zetten zich bij Josfien en Prosper aan tafel. Er valt een onbehaaglijke stilte tijdens dewelke er heel diep gezucht wordt.)

JOSFIEN: Wie zou dat ooit gedacht hebben?

POL: Ja... wie zou dat ooit gedacht hebben.

PROSPER: Jaaaada.... jaaaada. *(slaakt een diepe zucht.)*

JOSFIEN: Daar zal in 't dorp nogal geroddeld worden.

LOWIS: Daar zal zeker nogal geroddeld worden.

PROSPER: Jaaaada....jaaaada. *(diepe zucht)*

JOSFIEN: Als ons ouders dat moesten beleefd hebben.

POL: Ja... als die dat moesten beleefd hebben.

PROSPER: Jaaaada... jaaaada. *(diepe zucht)*

JOSFIEN: Die draaien zich nu om in hun graf.

POL: Die draaien zich nu zeker om in hun graf.

PROSPER: Jaaaadaz.... jaaaada. *(diepe zucht)*

JOSFIEN: Weet ge wat ik raar vind?

LOWIS: Wat vindt ge raar Josfien?

JOSFIEN: Dat ik 'goede dag' moet zeggen als ik u morgen tegenkom.

LOWIS: Da's waar, als wij mekaar morgen tegenkomen moeten we 'goede dag' zeggen.

PROSKE: Jaaaada.... jaaaada. (*diepe zucht*)

JOSFIEN: Dat zal dan de eerste keer zijn in mijn leven.

POL: Dat zal dan de allereerste keer zijn in ons leven.

PROSPER: Jaaaada.... jaaaada. (*diepe zucht*)

JOSFIEN: Wij moeten daar nog aan wennen.

LOWIS: Wij moeten daar zeker nog aan wennen.

POL: (*is Prosper te rap af en imiteert hem*) Jaaaada.... jaaaada. (*diepe zucht*)

PROSPER: Jaja... jaja.

LOWIS: Zullen we nu maar vrede sluiten?

JOSFIEN: Ik heb het er nog moeilijk mee.

PROSPER: Ik ook, Joske, ik ook.

POL: Dan maar zoiets als een gewapende vrede, een soort 'staakt het vuren' in afwachting van een duurzame vrede.

JOSFIEN: Daar zal niets anders opzitten zeker.

(Alle vier staan recht. Josfien steekt aarzelend haar hand uit naar Pol. Pol wrijft intussen met zijn hand langs zijn broek. Lowies en Prosper kuchen. Uiteindelijk reikt Pol de hand aan Josfien.)

POL: Allee, dag Josfien.

JOSFIEN: (*reikt Pol de hand*) Dag Pol

LOWIS: (*reikt Prosper de hand*) Prosper.

PROSPER: Lowis, Lowis

POL: (*reikt Prosper de hand*) Dag Proske...Proske.

PROSPER: Ja Pol...ja Pol.

(Josfien en Lowis staan tegenover mekaar. Er valt een onbehaaglijke stilte. Uiteindelijk reikt Lowis de hand aan Josfien.)

LOWIS: Dag Josfien.

JOSFIEN: Dag Lowis.

LOWIS: Ik hoop dat de kinderen gelukkig worden.

JOSFIEN: Aan onze Tonio zal het niet liggen.

LOWIS: Aan ons Bieke zeker niet.

JOSFIEN: Wat wilt ge daarmee zeggen?

LOWIS: Dat ons Bieke zeker zo goed is als uwen Toon.

JOSFIEN: Ik verwacht nochtans niet veel goeds van een witpen.

LOWIS: Een witpen is zeker zo goed als een billentikker.

POL: Hola... hola

PROSPER: Stop... stop.

POL: Wordt het 'staakt het vuren' al geschonden?

PROSPER: Nu al, nu al!

JOSFIEN: Excuseer, het is allemaal nog zo vreemd.

LOWIS: Voor mij ook. Maar zet u. Ik haal een pint om de emoties door te spoelen.

(Lowis gaat achter de toog om vier glazen bier. Pol, Josfien en Prosper zetten zich neer.)

Eénentwintigste tafereel: Pol – Lowis – Josfien – Prosper – Stoffel – Staafke – Trien – Dolf – Leo

(Stoffel en Staafke komen binnen gestormd. Tijdens het volgend gesprek serveert Lowis de glazen en zet zich terug neer bij het gezelschap.)

STOFFEL: Pol, Pol, Bieke is terug.

STAAFKE: Bieke is terug.

STOFFEL: Ze loopt hierbuiten rond met Toneke, die billentikker.

STAAFKE: Met Toneke, die billentikker.

STOFFEL: Zou ze nu toch met mij trouwen?

POL: Het spijt mij Stoffel. Ze trouwt met Toneke, die billentikker.

STOFFEL: Maar ze had het mij beloofd. Ze zou met mij trouwen zo rap ik kon duiven melken. En gij zou mij twee duifjes geven om te oefenen.

STAAFKE: Om te oefenen.

POL: Ik weet het Stoffel. Maar van dat trouwen komt niets in huis. Maar die twee jonge duifjes, die krijgt ge, een duiver en een duivinneke. Dan kunt ge toch leren duiven melken.

STOFFEL: Zonder Bieke wil ik niet leren duiven melken. Ik leer alleen duiven melken als ik met haar kan trouwen. Ik wil met haar roekedekoe doen.

POL: Ge kunt toch ook met iemand anders roekedekoe doen. (*Op dat ogenblik komt Trien Trompet binnen*) Daar zie Tientontet (*maakt gebaar*), dat is nog een goede occasie voor u. Ge kunt het haar direct vragen.

STOFFEL: Tientontet vragen? Dat durf ik niet. (*Stoffel zet zich, samen met Staafke, voor aan een tafeltje.*)

TRIEN: Josfien, nu moet ge eens horen wie ik gezien heb: Tonio en Bieke.

JOSFIEN: Ja Trien, ze zijn terug.

TRIEN: En ze lopen hand in hand door het dorp, weet ge.

JOSFIEN: Ja Trien, dat weet ik. Die twee zijn een koppel.

TRIEN: (*grijpt met beide handen naar haar hoofd.*) Zeg dat het niet waar is.

STAAFKE: (*tot Stoffel*) Vraag het nu.

STOFFEL: Ik durf niet.

TRIEN: Wie had dat ooit durven denken.

JOSFIEN: Wij in ieder geval niet.

PROSPER: Niet, niet.

TRIEN: Die twee gaan toch niet trouwen?

JOSFIEN: Ik vrees van wel.

TRIEN: (*grijpt met beide handen naar haar hoofd*) Zeg dat het niet waar is.

STAAFKE: Vraag het nu.

STOFFEL: Ik durf niet.

TRIEN: Dan is die vete tussen billentickers en witpenen van de baan?

LOWIS: Ja Trien, die vete is voor goed van de baan.

TRIEN: Er is dus nooit geen ruzie meer tussen die twee parijen?

JOSFIEN: Nee Trien, er is nooit geen ruzie meer.

TRIEN: (*grijpt met beide handen naar haar hoofd*) Zeg dat het niet waar is.

LOWIS: (*staat recht*) Zal ik u een witteke inschenken Trien?

TRIEN: Dat is een goed gedacht Lowis. Ik ben helemaal van mijn melk.

STAAFKE: (*terwijl Lowis een witteke schenkt*) Ze is helemaal van haar melk.

STOFFEL: (*maakt gebaar*) Ze heeft er nochtans genoeg.

STAAFKE: Vraag het haar. 't Is nu het moment.

STOFFEL: Ik durf niet.

STAAFKE: Ge moet. Het is nu of nooit.

STOFFEL: Dan maar nooit.

STAAFKE: Nee nu.

STOFFEL: (*terwijl Trien van haar witteke drinkt*) Zeg Tientontet....

TRIEN: Ja Stoffelke.

STOFFEL: Mag ik u iets vragen?

TRIEN: Natuurlijk Stoffelke, gij moogt mij alles vragen.

STOFFEL: Awel hé Tientontet.... euh ...(*Staafeke moedigt aan*) ... euh.... waarom zeggen de mensen tegen u Tientontet? (*Staafeke grijpt met beide handen naar zijn hoofd.*)

TRIEN: Omdat ik krom benen heb, onnozelaar!

STOFFEL: Oh... dat wist ik niet.

(Trien loopt kwaad naar buiten. Leo en Dolf komen beurtelings naar binnen.)

LEO: Josfien, Josfien, ik heb Tonio en Bieke gezien.

JOSFIEN: Wij ook Leo. Ze zijn terug en gaan trouwen.

LEO: Dat bestaat niet.

PROSPER: Toch wel, toch wel.

DOLF: (*komt binnen*) P... Pol, Lolo...Lowis, daar is iets mis. Toon de billentikker en Bie... Bieke lopen hand in hand over straat.

LOWIS: Dat weten we Dolf. Ze zijn terug en gaan trouwen.

DOLF: Dat bebe...bestaat niet.

POL: Toch wel, toch wel.

JOSFIEN: Nu zitten wij al voor de tweede keer in “De witpen”. Ik stel voor dat we nu in “De drie billen” iets gaan drinken.

LOWIS: Ik heb daar nog nooit een voet binnen gezet.

JOSFIEN: Dan wordt het hoog tijd.

PROSPER: Hoog tijd, hoog tijd.

POL: Voor mij is het ook de eerste keer.

JOSFIEN: Het moet eens de eerste keer zijn.

PROSPER: Dat klopt Joske, dat klopt.

POL: Ik kan mijn café toch niet achterlaten.

STOFFEL: Vertrek maar Pol, Staafke en ik zullen ’t café wel doen.

POL: Ge gaat toch al mijn bier niet afdrinken?

STOFFEL: Nee nee Pol, niet meer dan gij gewoonlijk doet.

STAAFKE: Niet meer dan gij gewoonlijk doet.

POL: Dan zijn we weg. De mensen zullen nogal verschieten als ze mij in “De drie billen” zien.

JOSFIEN: Dan zien ze meteen dat de vrede getekend is tussen billentickers en witpenen.

PROSPER: Vrede verdorie, vrede verdorie.

(Het hele gezelschap vertrekt naar “De drie billen”. Stoffel en Staafke blijven achter en zetten zich aan de toog.)

Tweeëntwintigste tafereel: Stoffel – Staafke.

STOFFEL: Staafke.

STAAFKE: Ja Stoffel.

STOFFEL: Nu ben ik toch baas van “De Witpen”.

STAAFKE: Ik ook. Tot ze terug zijn. Zal ik een pint tappen? *(gaat achter de toog.)*

STOFFEL: Straks. Ik heb nog geen goesting.

STAAFKE: Ik ook niet. Ik zet ze klaar voor als de goesting komt. (*begint in te schenken.*)

STOFFEL: Bieke trouwt met Toneke.

STAAFKE: Toneke zal goed voor haar zorgen.

STOFFEL: 't Is een billentikker. Die kan niet eens roekedekoe doen..

STAAFKE: Misschien beter dan ge denkt. Hij zal wel op tijd koeren..

STOFFEL: Ik blijf helemaal alleen achter.

STAAFKE: Gij hebt mij toch.

STOFFEL: Dat weet ik. Ik bedoel alleen ... zonder vrouwmens.

STAAFKE: Gij had Tientontet moeten vragen om met u te trouwen. (*maakt gebaar*)

STOFFEL: Ik durfde niet.

STAAFKE: Waarom niet?

STOFFEL: Ik was bang om mij te verslikken.

STAAFKE: Die kans zat er dik in.

STOFFEL: Ik zal Bieke missen.

STAAFKE: Ik ook.

STOFFEL: Maar ik zie ze graag.

STAAFKE: Ik ook.

STOFFEL: Ik dacht dat gij dat niet meende.

STAAFKE: Ik meende dat wel.

STOFFEL: Ge hebt toch nooit gezegd dat ge dat meende.

STAAFKE: Nee nooit.

STOFFEL: Waarom niet?

STAAFKE: Omdat gij haar graag ziet. En gij mijne beste vriend zijt.

STOFFEL: Maar gij zijt toch veel te oud voor Bieke.

STAAFKE: Een mens is nooit te oud om iemand graag te zien.

STOFFEL: Ik krijg van Pol een duiver en een duivinneke.

STAAFKE: Ik heb het gehoord.

STOFFEL: Weet ge hoe ik dat duivinneke ga heten?

STAAFKE: Bieke?

STOFFEL: Juist. En de duiver noem ik Stoffel. En dan zet ik Bieke en Stoffel bijeen in hetzelfde kot.

STAAFKE: En dan doen ze....?

STOFFEL: *(met het gekende gebaar met zijn armen)* Roekedekoe!!!

STAAFKE: *(imiteert hem)* Roekedekoe!!!

STOFFEL: En ze zijn vertrokken.

STAAFKE: Nu heb ik goesting.

STOFFEL: Ik zeg niet nee?*(beiden heffen het glas.)*

STAAFKE: Op de vrede tussen billentickers en witpennen?

STOFFEL: Dat is te vroeg. Ik moet eerst mijn liefdesverdriet verdrinken. Daarvoor is meer dan één pint nodig.

STAAFKE: Dat is geen probleem. Als de katten van huis zijn...

STOFFEL: ... zuipen de muizen tot ze vergeten dat ze maar muizen zijn. Schol!

STAAFKE: Op Bieke, Lowis en Pol.

(Terwijl het doek dichtgaat drinken Stoffel en Staafke smakelijk van hun pint.)

E I N D E